

> DÜBAM

İNSANLIK VE LEVİATHAN KARŞI KARŞIYA TÜRKİYE-İSRAİL İLİŞKİLERİ

DÜBAM

İNSANLIK VE LEVİATHAN KARŞI KARŞIYA TÜRKİYE-İSRAİL İLİŞKİLERİ

Genel Yayın Yönetmeni
Akif Emre

Yayın Koordinatörü
Ertuğrul Aydın

DÜBAM Yayınları
Küresel İletişim Merkezi
Barbaros Bulvarı, Balmumcu / Beşiktaş
Tel: (0212) 274 80 21 – 274 80 22
www.dunyabulteni.net

dübam

SUNUŞ

Türkiye-İsrail ilişkilerinin dönüşümden geçmesi esasında Türkiye'nin kendi gündemiyle geleneksel havzasına yönelmesiyle birlikte başlamıştır. Dönüşümün seyri pek çok dönemeçten geçti ancak gelecekteki ana güzergâhı kulağımıza fısıldayan en önemli üçü şunlar: İsrail'in 2008 yılı sonunda Gazze'ye düzenlediği saldırı, Davos, Mavi Marmara katliamı. Bu sonuncusu, insanına yardım eli uzatan insanlığın –hem Hobbes'çu hem de mitolojik anlamıyla- Akdeniz'de su canavarı Leviathan'la karşılaşmasıydı.

İsrail'in Gazze'ye Özgürlük filosunun kaptan gemisi Mavi Marmara'da işlediği katliam tastamam savaş sebebiydi ancak ortak müttefikler ve küresel dengeler sıcak çatışma ihtimalini azalttı. Türkiye bunun yerine İsrail'den bazı taleplerde bulundu fakat taleplerin hiçbiri (henüz) karşılanmadı. İsrail özür dilemeyeceğini açıkladıktan sonra Palmer Raporu yayınlandı ve Türkiye bir dizi yeni kararlar aldı. Bu kararlardan en önemlisi, Akdeniz'de seyrüsefer güvenliğini sağlama amaçlı tedbirlerdir ki yukarıda saydığımız üç dönemece ilave dördüncü büyük dönemeçtir ve bu dönemece de İsrail'in sorunlu tercihleri sayesinde girilmek üzeredir.

Bu dosyada da Mavi Marmara katliamı sonrasında Türkiye-İsrail ilişkilerinin seyrini "Türkiye'nin taleplerini karşılama ve Palmer Raporu" ekseninde değerlendiren makaleler var.

Faydalı olmasıyla dileğiyle.

Ertuğrul Aydın
DÜBAM

dübam

İÇİNDEKİLER

Türkiye“den özür dilemek İsrail“in çıkarınadır <i>Zvi Barel</i>	9
İsrail-Yunanistan: Yeni bir ittifakın doğuşu mu? <i>Salih Nami</i>	11
Netanyahu denilen felâket <i>M J Rosenberg</i>	15
Türkiye“ye 6 ayda diz çöktürmek <i>Ertuğrul Aydın</i>	18
Siyonist sömürgeciliğin karakteri <i>Akif Emre</i>	21
İsrail Gazze Filosuna Karşı Hukuk Savaşı Açtı <i>Philip Giraldi</i>	23
Türkiye“nin mesajını dikkate almak <i>Fehmi Hüveydi</i>	27
Palmer raporu ve İsrail’in kuyruğuna takılan CHP <i>Levent Baştürk</i>	32
İsrail ve Türkiye – yolları ayırması zor <i>Gabriel Mitchell</i>	36
Türkiye-İsrail Soğuk Savaşı <i>Henry J. Barkey</i>	39
Türkiye ve Mısır“la kriz, İsrail için siyasi tsunamidir <i>Aluf Benn</i>	42
Yalnızlaşan İsrail ve ABD ilişkileri <i>Levent Baştürk</i>	45
Türkiye“ye dayak, İsrail“e kıyak! <i>Fevzi Öztürk</i>	50
Palmer Raporunun hukuki kusurları <i>Richard Falk ve Phyllis Bennis</i>	53

TÜRKİYE'DEN ÖZÜR DILEMEK İSRAİL'İN ÇIKARINADIR

Zvi Bareil

Ortadoğu kaleidoskopu (çiçek dürbünü) bir kez daha 180 derecelik dönüş yaparak yeni bir resim gösterdi. Başbakan Benjamin Netanyahu'nun Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'a partisinin seçim zaferi dolayısıyla tebrik mektubu göndermesi işin tek bir cephesidir.

İsraili ve Türkiyeli iyi niyet sahipleri geçen yıl ama özellikle de son haftalarda daha yoğun bir şekilde iki ülke ilişkilerini ıslah etmek için çabalyorlar. Suriye'deki olaylar Türkiye ve Suriye arasındaki ilişkilerin soğumasına, Türk Dışişleri Bakanlığı ve Başbakanlığının bölge politikalarını yeniden değerlendirmesine yol açarak onlara kayda değer yardımda bulundu. Erdoğan, Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ı "dostum" diye anmayı bıraktı ve Esad'ın göstericileri vahşice ezmesini "barbarlık" olarak nitelendirdi. Her ne kadar Esad'ın devrilmesini talep etmiyorsa da Suriye rejiminin bittiğine inanıyor. Ha'aretz'e "Suriye sadece Türkiye'ye karşı bir tehdide dönmekle kalmıyor" diyen üst düzey bir Türk yetkili "Suriye Kürt azınlığa saldırmaya karar verirse ciddi bir probleminiz olabilir" dedi.

Son iki yılda Türkiye ile ekonomik ilişkileri geliştiren İran da Türk medyasında Suriyelilerin öldürülmesinde faal ortak olarak tanımlanıyor ve Türkiye "komşularla sıfır sorun" politikasını icra arzusunun başarısız olduğunu hızla keşfediyor. Türkiye İran, Irak ve Suriye ile stratejik bir eksen – yeni Ortadoğu politikasını teşvik edecek bir eksen - kurmak istediye eğer, bu ortaklığın hayal kırıklığı olduğunu keşfediyor. Irak hükümeti çözümlenin eşliğinde; İran'da cumhurbaşkanı ile Ali Hamaney dâhil muhalifleri arasında siyasi bir savaş başlıyor; Suriye, Erdoğan'ın krizi sona erdirmeye teşebbüslerini kaba bir şekilde reddetti ve Suriye vatandaşlarının Türkiye'ye kaçtığı sınırın Suriye tarafında Perşembe günü Türk bayrağı indirildi.

Ankara'nın daha iyi bir Ortadoğu için geliştirdiği büyük planlardan geriye kalan iç Filistin çatışmasına yönelik olanı. Türkiye Çarşamba günü Hamas lideri Halid Meşşal'ı bir sonraki gün de Filistin Otoritesi Başkanı Mahmud Abbas'ı ağırladı fakat Türkiye'nin bu iki grup arasındaki uçurumu kapatacağı ve yeni bir Filistin hükümeti kuracağı kesin değil. İsrail Dışişleri Bakanlığı ve Başbakanlığı'ndaki birçok kişi Türkiye'nin içinde bulunduğu durum karşısında ellerini keyifle ovuşturup "Erdoğan seçimleri kazanmış olabilir ama dünyada çakıldı" diyorlar. Bayram etmek için gerçek bir neden.

Fakat Türkiye patlamış bir balon değil. Dış politika icrası bir başarı testi ise eğer, o takdirde Türkiye'nin başarısızlığı Amerika Birleşik Devletleri'ninkinden daha büyük değildir; ABD Ortadoğu'daki krizleri çözmekten aciz olduğu gibi şimdi de Afganistan'dan çekip giderkenardında kargaşa bırakmak üzere. Küresel konumu kötüleşen ve bayır aşağı taştan taşa çarpan İsrail ise başka ülkelerin dış politika icrası hakkında hüküm yürüteceklerin sonuncusudur. Türkiye hiç değilse inisiyatif almaktadır.

Türkiye karşısında duyargaları kapamanın değil hamle yapmanın ve çömlek parçalarını toplamanın sırasındır. Türk vatandaşlarını öldürmekten dolayı özür dilemek İsrail için

felâket değildir.

Türk vatandaşlarını öldürmekten dolayı özür dilemek İsrail için felâket değildir. Bir özür, suçu ikrar etmek değildir; o askeri harekâtın hikmeti hakkında İsrail'de bile farklı kanaatler varken durum haydi haydi böyledir.

Mavi Marmara'daki olayları soruşturan BM ortak komisyonu iki hafta içerisinde raporunu yayınlayacak. Türk temsilci Özdem Sanberk ve İsraili temsilci Yosef Ciechanover iki ülkenin yeniden bağlanmasına imkân sunacak âdil ve esnek bir rapor olması için ellerinden geleni yapıyorlar. Raporu beklemek şart değil. İsrail'in kamuya ilan ederek kendisine söylenmeden yapması mümkündür ve de tavsiye edilir. Kusur/kabahat daha sonra konuşulabilir.

İsrail, Gazze'deki başarısız politikası ve son Gazze filosunu trajik bir şekilde ele alması için olmasa da hiç değilse Türkiye ile iyi ilişkilere destekleyebilirdi hatta ki Türkiye İran'la ilişki içindeyken bile. Hatırlanmalıdır, Türkiye İsrail'le ilişkilerinin bozulması yönünde her hangi bir ülkenin baskı yapmasına izin vermemiştir. Şu an bile çiçek dürbününü nasıl okuması gerektiğini biliyor ve kendisini doğru tarafa yerleştiriyor.

Türkiye karşısında duyargaları kapamanın değil hamle yapmanın ve çömlek parçalarını toplamanın sırasındır.

Kaynak: Ha'aretz, 27 Haziran 2011

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

İSRAİL-YUNANİSTAN: YENİ BİR İTTİFAKIN DOĞUŞU MU?

Salih Nami

Polonya Başbakanı Donald Tusk, Yunan mevkidaşı George Papandreu geçen Aralık ayında Varşova'daki toplantıyı kısa kesip Atina'daki kabinesiyle "önemli görüşmeler" yapmak üzere özel bir oda rica ettiğinde şaşırılmıştı. Tusk, aciliyetin ne olduğunu sorunca Papandreu'nun yardımcılarını İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu'nun Hayfa'daki Carmel dağında çıkan yangın için Yunanistan'dan yardım istediğini, Yunanistan Başbakanı'nın yardım gönderme hususunda kararlı olduğunu söylediler.

Bir ülke liderinin bir başka ülke lideriyle yaptığı toplantıyı yarıda kesip üçüncü bir ülkeye yardıma nezaret etmesi çok nadirdir. Fakat bu olay, İsrail ve Yunanistan – ve diğer Balkan ülkeleri – arasındaki ilişkilerin muazzam dönüşümünü göstermektedir her ne kadar Yunanistan, İsrail'le diplomatik ilişkileri kuran (1992) Avrupa ülkelerinin sonuncusuysa da.

İroniktir, Yunanistan, Gazze sahillerine doğru yola düşecek Özgürlük Filosu II'nin etkilerinden İsrail'i koruyan Avrupa devleti oldu; Tel Aviv'in korktuğu kâbus senaryosunu yani İsrail donanması ile gemilerdeki eylemcilerin karşı karşıya gelmelerini engelledi. Netanyahu hükümetinin mâliyeti ne olursa olsun kaçınmaya çalıştığı bir senaryoydu. İroni şu ki Yunanistan kısa bir süre öncesine kadar Avrupa devletleri arasında Arap davalarının en güçlü savunucusu ve Filistin halkının destekçisiydi. Aslında, işgale karşı Filistin direnişine verdiği destek, Yunan siyasetinde sürekli atışan siyasiler arasında bile birleştirici bir unsurdur.

Sosyalist Parti, Pasok, hassaten de Giorgios Papandreu ve Andreas Papandreu (şimdiki başbakanın başbakanlık yapmış dedesi ve babası) liderliğinde Filistin davasının en güçlü destekçisiydi. Filistin'in merhum lideri, Andreas Papandreu'nun dostuydu.

Haziran 2010'dan bu yana İsrail-Yunanistan ilişkileri bahse değer ölçüde dönüştü ve Netanyahu'nun birkaç ay önce Atina'yı ziyaretinde Papandreu ve Netanyahu'nun yaptığı ortak bildiride zirvesine çıktı; iki hükümet güvenlik ve istihbarat alanlarında işbirliği yapmakta mutabık kalmışlardı. Ortak bir komitenin stratejik işbirliğini koordine etmesine ve işbirliğini siyasi ve ekonomik alanlara taşımaya karar verdiler. Bu ortaklık İsrail Hava Kuvvetlerine Yunan hava sahasında savaş oyunları düzenlemesine izin vererek hızla İsrail'e kritik stratejik hizmetlere döndü. İsrail şimdiye kadar (2010 ve 2011'de) iki askeri tatbikat düzenledi.

Bu anlaşma, Türkiye'nin 2010 Mayıs sonunda Özgürlük Filosu I'de yaşanan olaylara tepki olarak İsrail Hava Kuvvetlerine askeri eğitim için Türk hava sahasının kullanımını yasaklama kararının ardından İsrail'in zorluklar yaşadığı bir zamanda geldi. İsrail küçük coğrafyası, önemli hava eğitim tatbikatlarında - özellikle de zamanın İsrail liderliği İran nükleer programını halletmede öncelik olarak İran nükleer tesislerine saldırı tezgâhlaması - Türkiye'den yardım istemesini sağlamıştı. İsrail her iki taraf ilişkilerinin önemine binaen kıdemli bir diplomat olan Arve Mekel'i Atina büyükelçisi olarak atadı. Mekel, Tel Aviv'de en iyi uluslararası ve diplomatik ilişkiler uzmanı olarak bilinir.

Bir zamanlar İsrail'in en yakın müttefiki olan Türkiye, Yunanistan'ın başdüşmanıdır; Tel Aviv ve Atina'daki liderlerin kendi aralarında yeni bağlar tesis etmeleri bu yüzdendir. İsraililer, Ankara-Tel Aviv askeri işbirliği kaybını - özellikle de hava eğitim tatbikatları,

İsrail, konvoyu durdurmak için askeri güce bir kez daha başvursaydı, İsrail'in dünya sahnesinde çoktan hasar almış imajını daha da bozacak ve Filistinlilerle dayanışma için konvoyda vatandaşları olan ülkelerle ilişkilerini incitecekti.

istihbarat paylaşımı, silah anlaşmaları vb - giderecek alternatifler arıyorlardı. Atina, Yunanistan'ı ezen ekonomik krize karşı İsrail'le ilişkilerinden istifade fırsatı gördü bu gelişmelerde.

İsrail ise Yunanistan'la güçlü ilişkilerin Siyonist teşekkül adına taşıdığı potansiyeli ve stratejik ödülleri fark etti ve Türk "emellerini" göğüslemek üzere Tel Aviv-Atina ilişkilerinin önemini vurgulayarak Türkiye ve Yunanistan arasındaki düşmanlık tarihini manipüle etti. İsraili araştırmacı Abirama Golan, İsrail liderlerinin Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Sratejik Derinlik adlı kitabında yazdıklarını Erdoğan'ın

Osmanlıyı modern zamanlarda ve yeni araçlarla yeniden diriltme emelinin delili olarak Yunanlı politikacılara sıklıkla gösterdiklerini; ayrıca, Davutoğlu'nun kitabı ülkenin eski nüfuzunu yeniden toparlamak üzere yeni-Osmanlı teşebbüsünün delilidir dediklerini ifade ediyor.

İsraililer, Yunanistan ve diğer Balkan devletlerinin yüzyıllarca Osmanlı hâkimiyetinde kaldığı dönemlere kadar geri giden tarihi düşmanlıkları kullanmakta tereddüt göstermiyorlar. İsrail'in Bulgaristan büyükelçisi Noah Gal-Gendler, İsrail'in tüm Balkan devletlerini Siyonist teşekkülle işbirliğine yöreklendirici bir teşvik olarak tarihi ve kültürel geçmişe odaklandığını kabul ediyor. Avrupa'da ise bu ülkelerle yeni temellerde bağlar inşa etmek için İslamofobyaya bel bağlıyor.

Bu arada, Papandreou, AB yardımının Yunanistan'ı ekonomik felâketten kurtarmaya

yetmeyeceğini, yabancı yatırımın artması gerektiğini fark etti. İsrail liderleri Özgürlük Filosu II'nin Gazze'ye doğru yola düşmelerini önlemenin bir yolunu bulmak için tirmalarken Papandreou hükümeti Yunanistan'da yatırım yapmaları için yabancı firmalar nezdinde büyük çabalar harcadı. İsrail, konvoyu durdurmak için askeri güce bir kez daha başvursaydı, İsrail'in dünya sahnesinde çoktan hasar almış imajını daha da bozacak ve Filistinlilerle dayanışma için konvoyda vatandaşları olan ülkelerle ilişkilerini incitecekti.

İsrail, Yunanistan'daki ekonomik krizi kendi çıkarlarına kullandı. Netanyahu hükümeti Yunanistan'daki zor ekonomik şartları İsrail lehine manipüle etmek için ABD'deki Yahudi örgütlerine danıştı. Netanyahu'nun ofisi ve ABD'deki önde gelen Yahudi örgütlerinin liderleri Papandreou ile görüşmek üzere bu örgüt temsilcilerinden bir heyet gönderilmesi, bu örgütlerin Amerikalı ve Yahudi şirketleri Yunanistan'da yatırım yapmaya ikna için çalışacaklarına dair ona söz vermelerinde mutabık kaldılar. Bunun karşılığında Yunanistan, Özgürlük Filosu II'nin Yunan sahillerinden ayrılmasını engelleyecekti. Bitmiş bir işti; Yunan hükümeti, gemilerin Yunan limanlarından kalkışını yasaklama kararının Yunan ulusal güvenliğinden kaynaklandığını söyledi.

Washington'ın ve BM Genel Sekreteri'nin Özgürlük Filosu II'nin Gazze'ye hareketine karşı çıkan resmi duruşu da Yunanistan'ın bu kararında etkili oldu. Bu esnada, Netanyahu İsrail'in ekonomik krizle başa çıkması için yüzbinlerce İsrailli turisti Türkiye yerine - Türkiye daha önce İsrailli turistlerin gözde yeri - Yunanistan'a ziyaret etmeye teşvik ederek Yunanistan'a yardım edebileceğini bildirdi. Netanyahu, 400.000 İsrailli'nin tatil yeri aradıklarını söyleyip Tel Aviv-Atina arasında ortak turizm paketi hazırlamayı önerdi Papandreou'ya.

Yunanistan'ın İsrail'le ilişkileri geliştirmesinin bir nedeni de Kıbrıs'ın geleceği hakkında Türkiye ile yaşadığı ihtilafta Washington'ın desteğine ihtiyaç duyması ve İsrail'le işbirliğinin ABD'deki itibarına katkı sağlayacağını varsaymasıdır.

Yunanistan-İsrail ilişkilerini başdöndürücü hızla iyileştirmek odak noktasındaysa da gerçekte çoğu Balkan devleti artık İsrail'le ilişkileri beslemeye bir hayli ilgi gösteriyor ve Siyonist teşekküle stratejik hizmet sunmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

Bulgaristan Başbakanı Boyko Borisov birkaç ay önce İsrail'i ziyaret etti ve Netanyahu'ya

Yunanistan-İsrail ilişkilerini başdöndürücü hızla iyileştirmek odak noktasındaysa da gerçekte çoğu Balkan devleti artık İsrail'le ilişkileri beslemeye bir hayli ilgi gösteriyor ve Siyonist teşekküle stratejik hizmet sunmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

İsrail Hava Kuvvetlerinin Bulgaristan hava sahasını kullanmasını önerdi. Borisov, oldukça olağandışı bir şekilde, zamanın Mossad şefi Meir Dagan'la bir toplantı yaptı ve İsrail'e güvenlik ve istihbarat işbirliği teklif etti. Bulgaristan başbakanı, Dagan'ı Sofya'ya davet etti ve Bulgaristan gazetelerinin Mossad yetkilisiyle yaptığı toplantı fotoğraflarını yayınlamalarına izin verdi ki herhangi bir Mossad şefinin yabancı bir ülkeyi ziyareti duyulmamış bir haberdir. Doğal olarak, Borisov bunun karşılığında bir şeyler istiyordu: Bulgaristan'ın ileri sanayi teknolojisi geliştirmesine yardım edilmesini ve daha önce Türkiye'yi ziyaret eden İsraili turist pastasından pay istedi.

İsrail-Yunanistan-Bulgaristan arasındaki yakın ilişkiler Romanya'da da fark edildi; Romanya, hava sahasını Yunanistan'dan önce açmıştı İsrail'e. Fakat bir yıl önce bir İsrail helikopteri havada infilak edip İsraili pilotlar öldüklerinde işbirliği sona ermişti. Bu arada, Slovenya, Hırvatistan ve Makedonya, İsrail'le ilişkileri iyileştirmeye ilgi duyduklarının işaretini verdiler.

Balkan devletleri, Arap Birliği'nin Eylül ayında Filistin devletinin BM üyeliğinin tanınması talebini reddeden İsrail-ABD duruşunu destekleyecek gibi duruyorlar.

Kaynak: El Ahrım, 7 Ağustos 2011

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

NETANYAHU DENİLEN FELÂKET

M J Rosenberg

İşi iyi idare ettiniz Başbakan Benjamin Netanyahu. Mavi Marmara"daki vatandaşlarını öldürdüğünüzden dolayı Türk hükümetinden özür dilemek yerine ipe un serdiniz ve Ankara büyükelçiniz kovuldu. Bu hızla giderse, bir zamanlar çok önemli olan İsrail-Türk ilişkileri kısa bir süre zarfında bitecek, sallantıdaki Ürdün hariç İsrail'in bölgedeki hiçbir dostu kalmayacak.

Mısır"la barış antlaşması yerinde duruyor ama o da güç bela; Mısır"a artık bir dost nazarıyla bakılamaz. Mısır halkı İsrail"i adam yerine koymuyor ve onu eski devlet başkanı Hüsnü Mübarek"le bir tutuyor ki İsrail"in zahmet edip beslediği bir ilişkiydi bu. Beşşar Esad gittiğinde İsrail"in Suriye"yle fiili dostluğu da bitecek. Esad Siyonist değil ama Suriye-İsrail ve İsrail-Lübnan sınırında bir istikrar gücüydü.

Esad gittiğinde, kuzey sınırının ısınacağı neredeyse kesin özellikle de Hizbullah, Lübnan hükümetinde başat rol oynadığından dolayı. Filistinlilere gelince, Netanyahu, davalarını bu ayın sonunda BM"e taşımaya cüret ederlerse Oslo anlaşmalarının hükümsüz kalacağını söylüyor. Başka bir ifadeyle, Filistinliler İsrail"in düşmanı addedilecekler. Bir kez daha.

Kısacası, Benjamin Netanyahu İsrail"i 1993 Oslo anlaşmasının da gerisine götürmek üzere. Mısır"la barış anlaşmasının yapıldığı Camp David"den daha geri götürme ihtimali ve Türkiye"yle 1948"te kurulan ilişkilerin sona erecek olması gibi ilave bir felâket var.

Normal bir ülkede buna benzer feci başarısızlıklar Netanyahu"nun görevinden ayrılmasıyla sonuçlanırdı. İsrail"de böyle bir şey olmaz. Ülke güvenliğine ve ekonomisine verdiği onca zarara rağmen (Netanyahu"nun Çay Partisi iktisat anlayışına karşı düzenlenen kitle gösterilerini not edin) koltuğunda oturmayı sürdürüyor zira İsrail sağı onu destekliyor ve İsrail sağcı bir koalisyon tarafından yönetiliyor.

En kötü olanı ise İsrail"in bütün komşularıyla yaşadığı problemlerin işgalin sona erdirilmesiyle çözülebilecek olmasıdır. İsrail hükümeti onca parayı yerleşimciler ve onların fahiş taleplerine harcamasa İsrail ekonomisi bile bundan fayda görecek.

Yeni gerçekler

İsrail propaganda makinesi başka türlü söyleyecektir. Filistinliler ve onları destekleyen Araplar ve Müslümanlar aslında işgali umursamıyorlar diye ısrar ediyor. Amaçları, İsrail'i yok etmek diye sürekli laf anlatıyorlar bize. Delil olarak da "Filistinlilerin İsrail'in devlet olma hakkını asla tanımayışlarını" gösteriyorlar.

"Büyük yalan" olarak nitelendirilen türde bir şey bu. Filistinliler İsrail'in 1967 sınırları çerçevesinde devlet olma hakkını ve güvenliğini defalarca tanıdılar.

Unutanlar için söyleyelim, Başkan Clinton, Başbakan Rabin ve FKÖ başkanı Yaser Arafat'ın 1993'ün o gününde Beyaz Saray bahçesinde mutabık kaldıkları konu buydu. İsrail, Filistin haklarını tanıdı; Filistinliler İsrail'i tanıdı. O tarihten beri hiçbir taraf tanımayı geri çekmekle tehdit etmedi ta ki geçen ay Netanyahu Filistinliler BM'e gittikleri

takdirde Oslo anlaşmalarının hükümsüz olabileceğini söyleyene dek.

Netanyahu BM oylamasından dehşete düşüyor. O ve temsilcileri dünyayı dolaşiyor, bir Filistin devletinin tanınmaması yönünde oy kullanılmasını talep ediyorlar.

İyi de niçin?

Filistinlilerin BM'e yönelmesi İsrail'in tüm sorunlarına çözüm de sunmaktadır. Mahmud Abbas, Filistin bu uluslararası kurum tarafından bir kez tanındığı takdirde iki tarafı bölen tüm meseleler hakkında İsrail'le müzakerelere başlayacağını söyledi. Tek fark, müzakerelerin

güçlü bir devlet ile masadaki birkaç kırıntı için yalvaran bir taraf arasında değil de iki devlet arasında yürütülecek olmasıdır.

Netanyahu BM oylamasından dehşete düşüyor. O ve temsilcileri dünyayı dolaşiyor, bir Filistin devletinin tanınmaması yönünde oy kullanılmasını talep ediyorlar. Netanyahu'nun birleşik kuvvetleri ve İsrail lobisi "hayır" oyu talep eden Netanyahu'ya katılması için Obama yönetimini tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyorlar.

Netanyahu'nun statüko'yu muhafaza etmek istediği açık velev ki bu İsrail'i her bir komşusunun fiili yahut potansiyel düşmanı olduğu bir yere oturtsun, Türkiye'yle stratejik ilişkileri bitirsin, İran'la savaşı önlemesine bölgede yardımcı olacak hiç kimse bırakmasın.

Yanlış öncelikler

Kulağa delice gelebilir ama öyle. Netanyahu'nun birinci önceliği, işgali sürdürmektir. Yerleşimciler ve dinci fanatikler onun halkı; Tel Aviv ve Hayfa'dakiler ise öyle değil.

İsrail'in güvenliği Netanyahu için önemsizdir denemez. Önemlidir. Fakat Ariel ve el Halil'deki çılgın yerleşimciler bizzat devletin kendisi kadar önemlidir onun nazarında. Aralarında hiçbir fark yoktur. (Netanyahu tüm İsrail'i işgal altındaki topraklar olarak gören Filistinli aşırıları gibidir bu bakımdan. Netanyahu da hiçbir ayrıma gitmiyor.) Netanyahu, İsrail'i eşiğe getiriyor ve hiç kimse hiçbir şey yapmıyor. Hem Başkan hem de Kongre Netanyahu'nun suyuna gidiyor çünkü lobi onlara İsrail'i desteklemenin tek yolunun (ve bunun karşılığında İsrail dostlarının desteğini kazanmanın tek yolunun) İsrail başbakanının yaptığı her şeyi onaylamak olduğunu söylüyorlar. Filistinliler işte bu yüzden BM'e gitmeliler. ABD veya hatta Avrupa'dan hiçbir şey bekleyemezler. (ABD, Netanyahu'nun adına Avrupa üzerinde ağır baskı uyguluyor.)

BM oylamasının 20 Eylül'de yapılması bekleniyor. Amerika'nın doğru bildiğini yapıp "evet" oyu vermesi veya dürüst aracı olup çekimser oy kullanmasını beklemek fazla olur. Ümit edebileceğimizin azamisi ABD ve İsrail'in "hayır" oyu veren küçükük azınlığın içerisinde yer almalarıdır. Böylesi bir oylama, Filistinlileri güçlendirecek ve belki de Netanyahu'yu korkutup iyi niyetle müzakere yürütmeye itecektir.

Fakat beklenen gerçekleşme bile BM, Filistinlilerin de bir halk olduğunu beyan edebilir; Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'te tam egemenlik kurma hakkı dâhil hakları olan bir halk. O noktada tehlike işareti belirecektir. Ümit o ki Netanyahu İsrail'e daha fazla zarar vermeden işgal biter.

Kaynak: Political Correction, 3 Eylül 2011

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

TÜRKİYE'YE 6 AYDA DIZ ÇÖKTÜRMEK

Ertuğrul Aydın

17 Ağustos tarihli Ha'aretz gazetesinde Netanyahu'nun bir telefon görüşmesi sırasında ABD Dışişleri Bakanı Clinton'a Türkiye'den özür dilemeyeceklerini söylediği haberi vardı.

İsrail Başbakan yardımcısı Moşe Ya'alon'un not edilmesi gereken şu tehditvâri sözü de vardı aynı haberde: "Palmer Raporu'nun yayınlanması gerekir; umarım yayınlanır. Sonra Türklerle görüşeceğiz"

Bu arada İsrail'in Channel 2 televizyonu "Netanyahu'nun ABD'li yetkilileri arayarak, Mavi Marmara raporunun altı ay daha ertelenmesi için BM Genel Sekreteri Ban Ki-

Kürt kartı bugün icat edilmedi şüphesiz; Irak işgaliyle gözler önünde "örtük" bir şekilde oynanırken, yeni gelişmeler sayesinde zorunlu olarak açığa çıkan oynanmaya başlandı.

moon'u ikna etmesini istediğini" bildirdi. İsrail daha önce de raporun yayınlanmasını geciktirmek için üç kez uzatma istemişti. O halde bu dördüncüsünü de aynı sıra içerisinde değerlendirmekte bir sakınca yok gibi duruyor ilk bakışta.

Netanyahu'nun bu uzatmayı koalisyon hükümetindeki ortaklarına karşı "elini güçlendirmek" için talep ettiği yazılıp söylene de dördüncü uzatmayı diğerlerin ayıran önemli bir fark var: Artık hüküm verilmiş, İsrail'in özür dilemeyeceği açık kılınmıştı. İsrail hükümeti bir yandan

özür dilemeyeceğini açıklarken diğer yandan 6 aylık bir süre istemesinin koalisyon hükümetinin cilvesi olmadığı aradan geçen şu birkaç gün içinde bile ne kadar açık.

Bu durumda dördüncü uzatmanın başka bir nedeni olmalıdır. **O da Kürt kartı.**

Kürt kartı bugün icat edilmedi şüphesiz; Irak işgaliyle gözler önünde "örtük" bir şekilde oynanırken, yeni gelişmeler sayesinde zorunlu olarak açığa çıkan oynanmaya başlandı.

İsrail'i kendi eliyle ördüğü duvar sayesinde tepesinde çatısı eksik bir getto olarak görenlerden olduğum için içeride neler döndüğünü anlamak amacıyla içeriden bazılarının özür konusu hakkındaki görüşlerini okumak şu yakın geçmişte ufuk açıcıydı doğrusu. Osmanlı Tarihi Profesörü Ehud Toledano (İsrail'de konuşulacak sayılı entelektüellerden olduğu sanılır ki bu fikrin bir yanılğı olduğu bu yazısıyla ortaya çıkmıştır) 11 Temmuz 2011'de Ha'aretz gazetesinde yayınlanan "Türkiye'yle uzlaşmak için İsrail'in yalvarmasının bir

gereği yok” başlıklı yazısında şöyle diyordu: “Öte yandan, iki ülke arasındaki atmosferi değiştirmek farklı bir yoldan da sağlanabilir. Nüfuz tasarruf etmek ve Ortadoğu’da çeşitli alanlarda rol oynamak arzusunun Türkiye için çok önemli stratejik varlıklar var İsrail’in elinde. Ankara bilhassa da kaynayan Arap Baharıyla yandıktan sonra anlamaktadır ki İsrail’le ilişkiler tıkrında gitmeden ve İsrail’in güvenini kazanmadan bölgesel süreçlerde rol alamayacaktır. **Bu kesin ve tartışmasız bir şekilde ortaya çıktığı anda Erdoğan ve yaverlerinin İsrail ve onun hükümeti karşısındaki tarzlarının değişim hızına [İsrail’deki] tavizciler bile şaşacaklardır.”**

Jerusalem Post için çok daha uygun olmasına rağmen sözde “tavizcileri” ikaz etmek için Ha’aretz’de yayınlanmışa benzeyen bu yazının “İsrail’e ve onun hükümetine karşı Türkiye’nin tarzını hızla değiştireceğini” vaad ettiği şey nedir diye geçmişte sorsaydık eminim ki okuyucunun aklına İsraili turistlerin Yunanistan’a gitmesi veya İsrail’in Heron’ların yedek parça ve bakım hizmetini aksatacağı gelmeyecekti. Cevap hemen ya da birkaç saniye içerisinde bulunurdu: Kürt kartı.

Obama’nın özellikle de Suriye politikasında Erdoğan’a bel bağlamasına hayıflanmalar arasında görünen Morton Abramowitz’in 30 Ağustos’ta National Interest’te yayınlanan “Kürt sorunu” başlıklı yazısı da Kürt meselesinin Arap Devrimleri sırasında sırf İsrail’de değil başka merkezlerde de (en azından oralardaki bazı kişiler tarafından) çıkar kapısı olarak telakki edildiğine işaret ediyor. Türk hükümetinin Kürt meselesiyle ilgili katettiği mesafeyi ve aldığı tedbirleri sıraladıktan sonra iç karartıcı şu kehanette bulunuyor Abramowitz: “...ancak bu kez Türkiye’nin kendi iç Kürt meselesi uluslararası bir mesele haline alabilir.

Türkiye’nin kapı komşusu Irak, Suriye ve İran’daki Kürtlerin hepsi de tahrikteler... Kürt meselesinin artık daha büyük bir tuvali var. Türkiye buna daha geniş ve uzun vadede bir bakış açısıyla bakmalıdır... Kürt meselesini çözmek bakımından Türkiye’nin iç manzarası kötü görünüyor; bir kimse daha fazla şiddete tanık olmayacağına dair iyimser olamaz.”

Abramowitz haklı olabilir çünkü Aysel Tuğluk sanki Moşe Ya’alon’un bir neferi gibi 1 Eylül’de Van’da düzenlenen mitingde şu sözleri sarfetti: “Emin olun ki bugün değilse yarın, yarın değilse bir başka gün, Kürtler, bu devletle bağını koparacaktır.”

O halde başa dönelim. Durum şöyle olmalı: Özür dilemeyi “dizüstü çökmek” olarak

“Kürt meselesinin artık daha büyük bir tuvali var. Türkiye buna daha geniş ve uzun vadede bir bakış açısıyla bakmalıdır... Kürt meselesini çözmek bakımından Türkiye’nin iç manzarası kötü görünüyor; bir kimse daha fazla şiddete tanık olmayacağına dair iyimser olamaz.”

algılayan gayri medeni İsrail hükümeti, Kürt kartına oynayarak “elini güçlendirmek” ve Türkiye’ye diz çöktürmek üzere 6 aylık ilave bir süre istedi; dizüstü çökmüş bir Türkiye’nin İsrail’e karşı tarz ve tutumunun özür dilemeksizin de hızla değişeceğine inandığından dolayı kendince ve sinsice dalgasını geçiyordu aslında. Netanyahu ve kabininin hesaplarında Türkiye’nin azami değilse de asgari “6 ay zarfında dizüstü çökeceği” kayıtlı olmalı. Bizce yanlış olan bu hesapları olmasaydı, bunca riski büyük bir ihtimalle üstlenmeyeceklerdi.

Not: Obama Beyaz Sarayı’nın İran ve Suriye politikasında Erdoğan’a bel bağlamaması gerektiğini ileri süren CFR mahreçli iki yazıdan sonra aynı konuya üzerinde çok fazla durmadan parmak basıp geçen üçüncü yazı Abramowitz’e aittir. Bu üçüncü yazı; Türkiye-İran ilişkilerinin Suriye yüzünden aşındığı kurgusu üzerine bina edilmiş; ve Türkiye’nin Kürt meselesinde yönünü ancak ABD ve Avrupa’ya çevirdiği takdirde bir çözüm yolu bulabileceğini iddia ediyor. Abramowitz’in İran’la ilişkiler halen yolunda giderken bu ilişkileri bozulmuş varsayıp – Obama yönetimi farklı düşünse bile - Türkiye’yi makasa almaya kalkışması göz açıdır.

Dünya Bülteni, 5 Eylül 2011

SIYONİST SÖMÜRGEÇİLİĞİN KARAKTERİ

Akif Emre

Türkiye İsrail arasında yaşananlar açıkça sadece iki ulus devlet arası bir gerginlik meselesini aşan anlama sahip. Bu durum her şeyden önce İsrail'in yapısal konumundan ve dünya sistemi içinde var olduğu kabul edilen "merkezi ve de gizli" konumundan kaynaklanıyor.

Ama olayın Türkiye boyutu da bir o kadar önemli. Müslüman ülkeler arasında İsrail'i ilk tanıyan ülke olmakla başlayıp, resmen ilişkilerin düşük olduğu dönemde bile süren gizli görüşmelere uzanan şizofrenik bir ilişkiden bahsediyoruz.

İsrail'e karşı hükümetin aldığı kararın bu denli büyütülmesi bir yanda Türkiye'deki elitlerin özgüven sorunu ile alakalı olduğu kadar İsrail'e dünya sistemi içinde atfedilen anlam/dokunulmazlık ile de yakından alakalı.

Türkiye'de dış politika yapım ve karar süreçleri devletin en seçkinci yanını yansıttı bu güne dek. Dış politika seçilmiş hükümetlerin bile sınırlı düzeyde etkili olduğu seçkinci, batıcı toplumdaki kopuk yüzünü temsil etti.

İsrail'in uluslar arası sistemdeki konumu, 'Kudüs acısı' yok sayılarak anlaşılabilir. İsrail sorunu Kudüs sorunudur nihayetinde. İsrail kendi efsanelerini gerçek gibi tüm dünyaya hem de seküler dünyaya dayatırken, Kudüs acısından bahsetmenin dini fanatizm olarak yorumlama yüzüzlüğüne destek çıkanlar da az değil bu memlekette.

İsrail bu denli pervasızlaşmasının, saldırganlaşmasının arkaplanında teolojik kimlikleriyle tarihsel tecrübeleri arasında yaşadıkları derin çelişkinin payı büyüktür. Seçilmiş millet olmak gibi ırkçılığı besleyen inançla, tarih boyunca hakir görülmelerinin ortaya çıkardığı çelişkinin Yahudi kimliği üzerindeki travmatik etkinin bugünkü Siyonist sömürgeçiliğin şekillenmesinde önemli payı olmalı.

İsrail'in Türkiye açısından travmatik etkisi de gözardı edilmemeli. Türk dış politikasında karar vericiler batı dünyası ile, dünya sistemi ile ilişkinin İsrail üzerinden geçmesi gerektiğine o kadar inandırılmış ve bunu içselleştirmişlerdi ki, bir dönem 'Türkiye'nin İsrailleşmesi' süreci ortaya çıkmıştır. Yani bölgesine yabancı, varlığı gayrimuşru bir devlet olarak kan ve göz yaşı ile kurulan İsrail'in işgal ettiği toprakların kadim sahipleriyle kurduğu ilişki Türkiye'ye model olarak dayatıldı. Türkiye'yi, adeta İsrail'in peşine takmaya çalışanlar Yahudilerin yaşadığı travmatik ilişkiyi tersten bize yaşatmayı denediler

diyebiliriz.. Yani bu coğrafyanın yerli unsuru olarak tarih boyunca kurduğumuz ilişki biçimine tezat İsrail tarzı ilişki ve meşruiyet tarzına zorlanmak....

Bölgeye yabancılaştırıldık, hatta bölgedeki Müslüman ve Hıristiyan hatta yerli Yahudilerle bile İsrail üzerinden ilişki kurma garabetine düşüldü. Bunu da batılılaşma ve batılı sisteme entegre olma adına yapıldı.

Bu travmatik ilişkinin bir de stratejik boyutu vardı. İsrail'in Amerika'yı yönettiğine, en hafifinden Amerika'nın sonuna kadar arkasında olacağı önkabülü... Bu tümüyle yanlış bir varsayım olmasa da her şeye muktedir bir güç algısına dönüştüğü muhakkak... Üstelik İsrail hiç de küçümsenecek bir yapı değildi...

İsrail sıradan bir ulusdevlet değil. Bilinen anlamda nüfusu ve sınırları belirlenmiş modern bir ulusdevlet değil... Bu sınır belirsizliği siyonizmin efsanelerini seküler dünyaya kabul ettirerek meşrulaştırdı, Türkiye'nin kendi halkına karşı da bunu model alması adeta empoze edildi. Özellikle postmodern darbe sonrası stratejik tercihe dönüşerek, pekiştirildi.

Sanılanın aksine İsrail'in sınırlarının belirsizliğini meşrulaştıran siyonist ideoloji sadece Arapları, Filistinlileri ilgilendirmiyor. "Vaad edilmiş topraklar" gerekçesiyle Nil'den Fırat'a uzanan alanı kendilerine sunulan ilahi hak olarak görmeleri ile Akdeniz'deki pervasızlıkları benzer psikolojiden besleniyor.

Türkiye daha önce de birkaç kez diplomatik ilişkilerini ikinci katip düzeyine indirmişti. Ne var ki bu kez Akdeniz'deki hareketleri Türkiye'nin canını yakacak boyutta ilgilendiriyor. Hem toprak gaspını hem deniz korsanlığını tüm insanlığın gözünün içine bakarak haklı gösteren bir yüzüzlükle karşı karşıyayız.

Ne var ki Ortadoğu'da da hem iç dengeler hem uluslar arası dengeler değişmektedir. İsrail bu değişimi zorla da olsa sürdürmekten yana. Bu anlamda Mavi Marmara saldırısı eski düzenin zorla da olsa sürdürme girişimi olarak, Türkiye'ye olduğu kadar başta ABD olmak üzere uluslararası camiaya karşı bir meydan okuma olarak okunabilir.

Bu noktada İsrail'in her ne pahasına olursa olsun ABD politikalarını da rehin alan tavrının sınırlarına geldiği söylenebilir. Amerika'nın, tümüyle gözden çıkarmasa bile İsrail'in yükünü eskisi gibi taşıma lüksü yok artık.

Siyonist sömürgeciliğin sonuna gelmeden önce her anlamda çatışma kaçınılmaz olacak.

Yenişafak, 6 Eylül 2011

İSRAİL GAZZE FILOSUNA KARŞI HUKUK SAVAŞI AÇTI

Philip Giraldi

Ben daha önce, 11 Eylül akabinde Hava Kuvvetleri Adli Müşavir Yardımcısı Tümgeneral Charles Dunlap tarafından tanımlanan “hukuk savaşı”nın Washington ve Tel Aviv’in dış politikalarını savunanlar için meselenin bam teli olmaya başladığını bildirmiştim. Hukuku, mevcut anayasal düzenlemeleri altüst etmek ve ironik olarak, uzun süredir var olan hukuki sınırlamaların altını oymak için kullanmak, 1930’larda Nazi hukuk adamı Carl Schmitt tarafından geliştirildi. Çağdaş Amerikan uyarlamasında ise hukuk savaşı, başlangıçta ilericiler tarafından, haklarında dava açılmamış savaş suçlularını korkutmak ve Guantanamo Körfezi’ndeki hapisanede olduğu türde korkunç insan hakkı ihlallerine karşı saldırı başlatmak için kullanıldı. Ama şimdi bu, hükümetler ve hükümet destekli varlıklar tarafından, dava açarak ya da diğer hukuki yolları kullanarak muhalifleri susturmak için benimsendi.

Hukuk savaşı kansız savaştır. Bir hükümet ya da resmi olarak desteklenen bir grup tarafından uygulandığında onun iki yönü vardır. Birincisi bu, kanunsuzu kanuni yapma ve kanunları ihlal eden hükümet çalışanlarına dokunulmazlık verme suretiyle hükümetin ayrıcalığını genişletmek için kullanılabilir. İkincisi, hükümet politikalarına karşı gelenleri cezalandırma aracı olarak kullanılabilir. Kanunsuzu kanuni yapmak, tam da John Yoo ve Jay Bybee’nin, George W. Bush Beyaz Sarayı’nda işkenceyi destekleyen hukuki hükümler yayımladıkları zaman yaptıklarıdır. Barack Obama yönetiminin FBI’nın milli güvenlikle ilgili belgeleri kullanmasını genişleten hukuki tavsiye elde ederek ve Libya’ya karşı savaşın anayasal olduğunu söyleyerek yaptığı da budur. Obama yönetimi, Adalet Bakanlığı’nın işkencecileri sorgulamasına izin vermeyip onlara fiilen dokunulmazlık vererek de hükümet çalışanlarını korudu. Obama yönetimi, devlet sırları ayrıcalığından bahsederek hukuki meydan okumaları durdurarak, eleştirmenler ve işaatçılara karşı kendisini savunmak için de hukuk savaşını yaygın bir şekilde kullandı. Böylece hükümet çalışanlarını temelde her türlü hesap verme yükümlülüğünden âri hale getirdi.

İsrail hükümeti ve onun Amerikalı destekçileri, kanun silahının potansiyelini idrak ettiler ve muhalifler ve eleştirmenleri durdurmak ve cezalandırmak için dava açma yolunu gidererek daha fazla kullanmaya başladılar. New York Eyaleti Yüksek Mahkemesi, geçenlerde 84 İsraili tarafından Bank of China aleyhine açılan davanın ABD mahkemelerinde görülmesine karar verdi. Üstelik davacıların hiçbiri ABD vatandaşı değilken ve iddia edilen suç ABD dışında gerçekleşmişken. 2006 ve 2007’de İslami Cihad ve Hamas tarafından

gerçekleştirilen terörist saldırılar ve roket saldırılarının kurbanları olduklarını iddia eden davacılar, Bank of China'nın her iki gruba da banka havalesi hizmetleri vererek saldırıları kolaylaştırdığını savunuyorlar. Davacıların avukatı, ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından "terörist" olarak yaftalanan her kuruluşu karşı herkesin Amerikan mahkemelerinde dava açabileceğini başarılı bir şekilde savundu.

Kanun, haziran ayında Gazze filosunu durdurmak için de kullanıldı. New York şehrinde federal mahkemede açılan davada, destekçi örgüt Özgür Gazze Hareketi'nin para topladığı ve gemileri Amerikan "müttefiki" İsrail'e "düşmanlık" için kullanılmak üzere hazırladığı iddia edildi. Bu, ABD'nin Tarafsızlık Kanunu'nun ihlali olur. Dava, Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve Dışişleri Bakanlığı'nın filo katılımcılarını Yurtseverlik Kanunu'na istinaden "terörizme maddi destek" sağlamakla suçlamak gibi daha sert tedbirler düşündüklerini açıklamalarının akabinde geldi.

New York ve Atina'daki davaların doğruluğu açık bir şekilde şüphelidir. Ama bir kez hukuki süreç işlemeye başlarken ihtiyaç olunan tek şey, dost bir hakimdi.

New York'taki dava bir ABD vatandaşı tarafından, kanunu İsrail'e düşman olarak kabul edilen gruplara karşı kullanmak üzere bir sivil toplum kuruluşu (STK) olarak kurulan Shurat HaDin'in (ya da İsrail Hukuk Merkezi'nin) yardımıyla açıldı. Kuruluşa Nitsana Darshan-Leitner ve kocası Avi başkanlık ediyor. Avi, örgütü "karşı koyma" aracı olarak tarif etti ki bu da bilhassa İsrail'e uygundur, çünkü dediklerine göre "kanunu Yahudiler icat etti."

Örgüt, kendisini sivil toplum örgütü olarak tarif etse de İsrail hükümetiyle yakın bir iş birliği içinde. Örgüt, Gazze filosunun ne pahasına olursa olsun durdurulması için yürüyüş yapma talimatlarıyla doğrudan Başbakan Binyamin Netanyahu'dan tam destek aldı. Netanyahu'nun desteklemesiyle grup, ABD Adalet Bakanı Eric Holder'dan Amerikalı katılımcıları durduracak adımlar atmasını istedi. Grup ayrıca Texas Valisi Rick Perry'ye yaklaştı. Perry, Holder'a filo katılımcılarının Tarafsızlık Kanunu'nu ihlal ve terörizm destekçisi olmaktan yargılanmaları gerektiğini savunan bir mektup yazmaya zorlandı. Dershan-Leitner, Perry'nin desteğinin arkasındaki tutkuyu şöyle açıkladı: "İsrail'de Perry'nin de katıldığı bir toplantıda konuştum. Bana yaklaştı ve 'Yaptıklarınızı beğeniyorum. Yaptıklarınız şaşırtıcıdır. İsrail düşmanlarıyla savaşta yardıma ihtiyacınız olursa ben yardıma hazırım' dedi."

Shurat HaDin, hedef alınan grupları davalarla bezdirir, böylece onlar etkisiz olur hatta daha da kötüsü, hukuki maliyetlerle iflas eder. Shurat HaDin, filodaki gemilerin düşmanca

niyetler içinde oldukları ve Yunanistan güvenlik düzenlemelerine uymadıklarını, doğru olmayan bir şekilde iddia ederek, Yunanistan'da açılan davanın da arkasındaydı. New York ve Atina'daki davaların doğruluğu açık bir şekilde şüphelidir. Ama bir kez hukuki süreç işlemeye başlayınca ihtiyaç olunan tek şey, dost bir hakimdi. İktisadi açıdan yükümlülüklerini yerine getirememesi durumundan kaçınmak için dost bir Beyaz Saray'a ihtiyaç duyan Yunan hükümeti, İsrail'e yardım etmekten mutluydu. Shurat HaDin davasına karşılık olarak Yunanistan sivil savunma bakanı, Gazze'nin Yunanistan'dan hareket edecek gemiler için "kanun dışı" bir varış yeri olduğunu bildirdi. Bakan daha sonra filodaki gemilerin titiz bir şekilde denetlenmesini emretti ve yedi gemiden altısının güvenlik gerekçeleriyle hareket ettirilmemesini başardı.

Shurat HaDin'in internet sitesi "teröristlerin yüzlerce kurbanının haklarını savunduğunu" iddia ediyor. Örgütün Gazze filosuna yönelik amansız saldırıları, gemilere mal ve hizmet sağlayacak özel şirketlere de uzandı. Oyunun adı göz korkutmaydı. İftiharla, "İslami teröristler ve Hamas kontrolündeki Gazze Şeridi'ne deniz filosu gönderilmesini organize eden radikal STK'lara karşı hukuk savaşımıza devam ediyoruz. Geçen hafta uluslararası sigorta şirketlerini hedef aldık... [ve] bugün... Shurat HaDin, merkezi İngiltere ve ABD'de bulunan küresel uydu şirketi INMARSAT'a uyarı mektupları gönderdi ve haziran sonu için planlanan Gazze filosunda, şüpheli terör örgütleri tarafından kullanılacak gemilere muhabere hizmeti vermesi halinde, oluşacak büyük tahribattan sorumlu tutulabileceğini ve adli takibata maruz kalabileceğini ifade etti" dedi.

İsrail'in hukuk savaşı merkezi şimdi kendi vatandaşları ve tüm filolarla ya da filolardan biriyle irtibatlı yabancılar aleyhine hukuki işlem başlatarak faaliyetlerini genişletti. 2010'da Shurat HaDin mahkemelerden, terörist destekçisi oldukları gerekçesiyle İsraili komandolar tarafından öldürülen, o senenin durdurulan trajik filosunda gözaltına alınan tüm kişilerin süresiz olarak hapiste tutulmasını istedi. Mahkemeler talebi reddetti. Shurat HaDin ise tekrar denedi. Bu sene 29 haziranda İsrail mahkemelerinde 2010'daki filo da bulunan belli 13 yolcu aleyhine "özel suç davası" açılmasına destek verdi. Dava, 13 kişinin filoda yer alarak terörist eylemi desteklediğini ileri sürdü.

Garip biçimde dava, Shurat HaDin tarafından değil yedek asker olduklarını iddia eden ve kendileri ve arkadaşlarının filolardan dolayı tehlikeye gireceklerini ve askeri vazifelerini yerine getirirken sebepsiz yere saldırıya maruz kalabileceklerini ileri süren iki kişi tarafından açıldı. Gaye açık bir şekilde, herhangi bir filo ve tüm filolar ve benzer insani çabaların terörizme destek olarak kabul edileceği, bunun da İsrail hükümetine tüm müdahil fertler aleyhine terörizm suçlamaları getirme imkanı vereceği bir hukuki emsal teşkil etmekte. Keza bu, ABD gibi dost ülkelere de kendi davalarının peşine düşme imkanı verecekti.

İsrail mahkemeleri, kendi itibarları adına bu 13 kişi hakkında ceza davası işlemi yapmaya gönülsüz görünüyorlar. Bunların hiçbiri şu an İsrail’de değil ve sunumda da belli kuralıslıklar var. Desteklendiği iddia edilen ve davanın hedefi olan terörist varlık net bir şekilde Hamas’tır ama grubun hiç ismi verilmiyor. Keza iki davacı, Alon Kibbutzu’ndan Lior Tsuker ve Tel Aviv’den Or Yirmihau Lipman, bağımsız soruşturmacılar tarafından müspet şekilde teşhis edilemezler. Mahkeme belgelerine göre iki davacı, filonun durdurulması olayına dahil olan ve isimlerinin açıklanması mümkün olmayan aktif görevdeki askerler adına hareket ettiklerini iddia ediyorlar. Çünkü isimlerinin açıklanması Batı Avrupa’da farklı yargı mercilerinde savaş suçluları listesi içinde görünme şeklinde karşılıklara yol açabilir. Bu da hukuk savaşının bazen iki yönlü çalıştığına işaret ediyor.

Tüm bu patırtı arasında 2010’da filodaki olaya karışan gemilerin hiçbirinin İsrail ya da Gazze topraklarına asla ulaşmadıklarını hatırlatmak önemlidir. Gemiler uluslararası sularda durduruldu. O noktaya kadar yolcular ve mürettebat kanunsuz ya da başka türlü kesinlikle bir şey yapmamıştı. Gemiler Aşdod limanına çekildiği zaman hiçbir gemide silah bulunmadı.

Filonun organizatörlerini terörizm destekçileri olarak tanımlamak da ucuz bir hiledir. Ama bir kez İsrail’de kabul edilirse olacak tek şey, Amerikalı bir hakim ya da savcının iddiayı benimsemesi ve İsrail’in Gazze ablukasını kırmaya çalışan her Amerikan vatandaşı hakkında dava açmasıdır. Eric Holder buna güçlkle karşı çıkar. Adalet Bakanlığı’nın ABD’de İsrail’in fiili ya da hukuki suçunu eleştirmesi tahayyül edilemez değildir. Sanık, kanunsuz hiçbir şey yapmadığı halde ve özellikle de anayasadaki Birinci Değişiklik’te belirlenen haklar ışığında bir Amerikan mahkemesinde “terörizmi desteklemek”ten mahkum edilebilir mi? Belki hayır. Ama son 10 senede garip şeyler oldu. Shurat HaDin tarafından da tatbik edildiği gibi hukuk savaşının, bir göz korkutma ve tehdit aracı olmanın biraz daha fazlası olmasından bu yana filo katılımcılarını mahkemeye sürüklemek ve onları avukatlar için ödeme yapma zorunda bırakmak bir zafer olarak görülecektir. Nitsana Darshan-Leitner gibi aleni İsrail partizanlarının eylemlerinden daha rahatsız edici olanı, Obama yönetiminin de maskaralığa iştirak etmeye gönüllü olması ve Cumhuriyetçi Vali ve başkan özentisi Rick Perry’nin hevesine katılmasıdır. ABD cezai adalet sistemi hizaya geldiği ve İsrail’in oyununu oynamaya başladığı zaman hepimiz sıkıntıda olacağız.

Kaynak: Antiwar, 6 Eylül 2011

Dünya Bülteni için çeviren: Emin Arvas

TÜRKİYE'NİN MESAJINI DIKKATE ALMAK

Fehmi Hüveydi

İsrail büyükelçisinin kovulması sadece İsrail'e atılmış bir tokat değil aynı zamanda bölgede ilgili başkentlere verilmiş ve İsrail'e haddini bildiren önemli bir mesajdır, bu nedenle de an itibariyle dikkate alınması gerekir.

(1)

Büyükelçiyi kovmak, iki ülke arasındaki güvenlik ve askeri anlaşmaları askıya almak, Türkiye'nin İsrail'in Akdeniz'de çıkarmaya çalıştığı arbedeye karşı koyması ve Gazze ablukasını tanımadığını ilan etmesi kolay değildir, Aynı zamanda İsrail, BM Genel kurulunun ve Uluslararası Ceza mahkemesinin Türkiye ile arasındaki krizle ilgili hakemlik yapması talebinde bulunmuştur. Bütün bunların nedeni, İsrail'in, Gazze'de abluka altındaki Filistin halkına barışçı ve asil yollarla yardım etmek isteyen 9 evladının şehit edilmesi karşısında susmayı reddeden Türkiye'ye karşı kibirli ve tepeden bakan tavrıdır,

Türk hükümetinin, İsrail'in özür dilememe, kurbanların ailelerine tazminat ödememe ve sorumlulardan hesap sormama yönündeki inadı karşısında atmayı düşündüğü başka adım ya da adımlar var mı bilmiyoruz, Telaviv'in büyüklemeyle Ankara'nın ekabirliği arasındaki meydan okuma karşısında şu an oldukça rahatsız ve son derece sarsılmış görünen İsrail'in tepkisini de kestiremiyoruz. Bildiğimiz tek şey, en yumuşak tabirle bu krizin taraflar arasında boşanmaya doğru gittiği ve İsrailli liderlerin içinde böbürlenmeye yol açan kibirliliğin, her biri birbirinden feci en azından beş yanlışa sürüklediği ve şu anki noktaya getirdiğidir.

İsrail, Marmara yardım gemisine yönelik silahlı güç kullanarak bir şanssızlık eseri (bu daha çok kendi şanssızlığıdır ve gemi yolcuları Türk değil de Arap olsaydı durum kesinlikle farklı olurdu) büyük bir hesap hatası yapmış bulunuyor. Nitekim bu hata nedeniyledir ki İsrail'in, geçtiğimiz sene ikinci yardım gemisine tavrı farklı olmuş, daha gemi yola çıkmadan girişimlerde bulunarak engelleme yoluna gitmiş, böylelikle askeri operasyona gerek kalmamıştır.

İkinci hata İsrail'in, öfke ve aşağılanmış hisseden Türk halkının duygularını dikkate almaması, resmi olarak özür dilemek yerine Maariv gazetesinin 8/11 tarihli nüshasında belirttiği gibi tazminat miktarını yüz bin dolara çıkartmayı istemesidir.

Üçüncü hata, İsrail'in özellikle de AK Parti'nin seçimlerde gösterdiği büyük başarının

ardından oluşan Türkiye'nin iç durumunu doğru okuyamamasıdır. Bu durum, liderlerin parti tabanının değerlerine daha fazla sahip çıkmasına ve onlara daha fazla değer vermesine neden olmuştur. Sadece bu da değil, İsrail aynı zamanda içerdeki güç dengelerinde meydana gelen değişimleri de doğru okuyamamış, sürekli olarak aşırı güvendiği asker kartının içerde olağanüstü şekilde gerilediğini görememiştir.

Dördüncü hata ise, İsrail'in AK Parti'nin uluslararası arenada karşılaştığı baskıların etkisini göz ardı etmesidir. Bununla tam olarak Ankara hükümetinin İran ve Suriye ile ilgili olarak basın çeşitli mahfillerinde karşı karşıya kaldığı zor durumu kastediyorum. Söz konusu mahfiller, Ankara hükümetini İsraililere ve dünya emperyalizmine bağlı olmakla suçlanmasına, ardından Suriye hükümetine karşı girişilen "komplö"ya dahil olması ve Libya'ya yönelik yapılan hava saldırılarına destek verme suçlamasıyla karşı karşıya kalmasına neden olmuştur. Bu nedenle İsrail'e karşı kararlı bir tutum takınmak, Ak Parti hükümeti için onun doğru yolda olduğunu tescil eden bir adım ve kendisine yönelik şüpheleri bertaraf eden bir tavır mesabesinde olmuştur.

Beşinci hata ise, İsrail, Arap dünyasında halkların seslerini yükseltmesi ve müstebit yönetimlerin alaşağı edilmesiyle sonuçlanan devrimlerle sonuçlanan gelişmeleri de doğru okuyamamıştır ki bu devrimlerle birlikte Arap halkları İsrail'in aşağılamalarına ve yarattığı kargaşaya karşı açık tepki geliştirmiştir. Bu son noktanın üzerinde biraz daha durmak gerekiyor.

(2)

Gectiğimiz Ağustos ayının 17'sinde Yediot Ahronot gazetesinin önde gelen yazarlarından Alex Fishman'e ait bir makale yayımlandı. Makalesinde yazar, Amerikan yönetiminin Netanyahu hükümetine Türkiye'den özür dilemesi yönünde bir çok kez nasihat bulunduğunu ve bu konuda Barack Obama Netanyahu ile defalarca telefon görüşmesi yaptığını kaydediyor. Görüşmenin içeriği ise şöyle: Washington iki müttefiki arasında ilişkilerin artık dinginleşmesini istiyor ve bölgenin de Telaviv'le Ankara hükümeti arasında yaşanacak bir gerilime tahammül edecek durumda olmadığını belirtmiş.

Ortadoğu'ya hakim olan atmosfere yönelik işaret ile meydana gelen gelişmelerin nazarı itibara alınması, İsraili yorumcuların yazdığı yazıların tamamına yakınında dile getirilen müşterek konulardır. Nitekim, bu yorumlarda açıkça İsrail'in Araplarla olan ilişkisinde artık gurur ve kibri bir kenara bırakması gerektiğini ifade edilmektedir (Ukeyfa Ad-dar Haaretz 8/22), İsrail'in bölgede ittifak geliştirdiği bazı diktatör Arap rejimlerinin yıkılışının ardından Arapların girmiş olduğu bu yeni döneme ilişkin yeni bir tavır geliştirmesi gerekir, (Uzi Baram, İsrail today, 9/1), bugünden itibaren her olaydan sonra

Mısır'ın tepkisi otomatikmen İsrail'in yanında yer almak şeklinde olmayacak ve İsrail'in gerçekleştirdiği her askeri operasyon, Kahire tarafından sessizlikle geçiştirilmeyecek ya da el altından desteklenmeyecektir (Ofer Shaleah, Maariv, 8/29). Bazıları da İsrail'in Mısır, Libya ve Tunus'taki değişikliklerin ardından bazı riskli "terör saldırılarına" yanıt olarak doğrudan saldırıda bulunamayacağını veya savaş açamayacağını ifade etmektedir. (Sholomo Tzina, Israel Today, 8/23).

24 Ağustos tarihli Maariv Gazetesi, İsrail'in İlat bölgesindeki fedai eyleminden sonra Kahire'den "şayet İsrail, Filistinlilerin gerçekleştirdiği eylemlere sert yanıt vermeye kalkışırsa, Kahire, kamoyunun tepkisini göğüslemekte sıkıntı yaşayacak ve İsrail'in düzenleyeceği geniş çaplı bir askeri operasyon, Kahire hükümetini İsrail'le ilişkilerini askıya almaya ve barış anlaşmasını bozmaya itecektir" şeklinde bir mesaj aldığını yazdı.

İsrailli yazarların, Kahire halkının sokaklara çıkarak İsrail büyükelçisinin sınır dışı edilmesi ve barış anlaşmasının gözden geçirilmesi talebinde bulunmasına yönelik yorumların neredeyse tamamı, iki ülke arasındaki ilişkilere ilişkin kötümser bakış açısını yansıtıyor.

(3)

Burada durup, Maariv gazetesinin 22 Ağustos tarihinde Kahire'nin İsrail ordusunun 5 Mısırlı askeri öldürmesiyle ilgili tutumu konusunda yayınlanmış haberi ele alalım:

5 Mısırlı askerin öldürülmesi üzerine Mısır'ın telavivi büyükelçisi Yasir Rıza, çantasını toplayarak ülkeden ayrılmaya karar vermiş ancak son anda Yüksek Askeri Meclis Başkanı Mısır Başbakanı Isam Şeref'i çağırarak bu konudaki hükümetin tutumunu eleştirerek kararının hatalı olduğunu, elçinin yerinde kalması gerektiğini söylemiş.

Daha öncesinde ise Dr. Şeref başkanlığındaki bakanlar kurulunun, İsrail özür dilemediği takdirde İsrail büyükelçisini çekeceklerini ifade ettiği haber veriliyor. Başbakan Şeref, konuya değindiği bir facebook notunda "Mısırlıların kanı, İsrail saldırılarına karşılık verilmeyecek kadar değersiz değildir" demiş. İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak ise ölen (öldürülen değil) Mısırlı polislerle ilgili üzüntüsünü dile getimesinden kısa bir süre sonra, Kahire elçisinin çekilmesiyle ilgili açıklamanın yanlış bir kaynağa dayandırıldığını açıklamış!

İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak ise ölen (öldürülen değil) Mısırlı polislerle ilgili üzüntüsünü dile getimesinden kısa bir süre sonra, Kahire elçisinin çekilmesiyle ilgili açıklamanın yanlış bir kaynağa dayandırıldığını açıklamış!

Bu gazetenin İsraili mahfillere dayanarak verdiği haberde Mareşal Tantavi, Ehud Barak'la yaptığı görüşmenin ardından iki ülke arasındaki ilişkilerin daha kötüye gitmesini engellemek istemiş. Bu kaynakların ifadesine göre, Mısır'ın elçisini çekmesi durumunda İsrail'in de elçisini Kahire'den çekmek durumunda kalacağını açıkladığında askeri konseyin bundan, iki ülke arasındaki ilişkilerin şiddetlenmesi durumunda telafisi mümkün olmayan bir krize doğru gidileceğini, bundan sonra sadece mevcut hükümetin ya da bir sonraki hükümetin değil aynı zamanda iş başına gelecek bütün Mısır hükümetlerinin kamuoyunu bahane ederek elçileri Telaviv'den çekmelerine yol açacağını, bu durumda ise iki ülke

arasındaki ilişkilerin berbat bir şekilde gerileyeceğini, bunu iki tarafın da istemediğini ifade etmiş.

Mısır, özür dilemeyi ısrarla reddeden, sadece üzüntü duyduklarını belirten bir açıklama ve İsrail yönetiminin ölen Mısırlı askerlerle ilgili bir tahkikat başlatacağı yönündeki beyanatıyla yetinmiştir.

(4)

“İsrail, Türkiye'yi kaybetmeye dayanabilir, ancak Mısır karşısında ödeyeceği bedel ise çok daha ağır olur” demiş Nahum Berniya Yedonot Ahronot gazetesinde yazdığı yazısında. İsrail'in bu iki ülkeyle ilişkilerinin geleceği hakkındaki tutumu, hem siyasi düzeyde hem de medyadaki çeşitli yerlerde gözlenmesi mümkün olan bir söylem. Gazzedeki Filistinlilere yönelik baskı konusundaki çekinceli tutumda bunu görmek mümkün olduğu gibi,

Türkiye'ye yönelik tavırla ilgili özür yanlılarının başını çeken Ehud Barak ile bunu reddedenlerin temsilcisi Netanyahu arasında yaşanan bölünmede de bunu görebiliriz. Aynı bölünme Mısır'la yapılan barış anlaşmasının devam etmesinden yana olanlarla Kahire yönetimiyle stratejik bir diyaloga girerek barış anlaşmasının yeniden gözden geçirilmesini savunanlar arasında yaşanmaktadır.

Bütün bu tabloya baktığımızda Türkiye'nin kurbanların ve halkının onurunu savunma konusundaki tutumuyla neredeyse tavırsızlık olarak nitelenilecek bir şekilde Mısır'ın mütevazı tutumunu karşılaştırmadan edemiyoruz. Mısır, özür dilemeyi ısrarla reddeden, sadece üzüntü duyduklarını belirten bir açıklama ve İsrail yönetiminin ölen Mısırlı askerlerle ilgili bir tahkikat başlatacağı yönündeki beyanatıyla yetinmiştir. Halbuki İsrail, içerde ciddi rahatsızlıklar yaşarken stratejik olarak da en zayıf konumda bulunmaktadır.

Sosyal baskılar içerinin öfkesini patlama noktasına getirmiş, siyasi anlaşmazlıklar siyasi elit arasında bölünmelere yol açmış ve Arap halklarının İsrail'in kabadayılığına yönelik direnişi destekleyen tavır göz ardı edilemez hale gelmişken İsrail, bütün bu süreci gözlemlemekte, bundan çekinmekte ve bunun üzerine bin türlü hesap yapmaktadır.

Dehşet uyandıran bir başka husus ise sürekli olarak İsrail'e karşı gerginliğin artırılmaması uyarısında bulunan bazı siyasi elitin söylemlerinde ya da açıklamalarında görülen korku ve endişedir. Sanki Türkiye gibi öldürülen evlatlarının akıtılan kanı karşısında sessiz kalmamak ya da onun yaptıklarını andıran siyasi ya da diplomatik bir tavır takınmak, sanki savaşın fitilini ateşlemekmiş gibi davranmaktadırlar.

Tunus ve Mısır devrimlerinden biz şunu anladık. Ne halkımız birilerinin vehmettiği kadar zayıf ne de diktatörler bizim vehmettiğimiz kadar güçlü. Ancak bu siyasi idrak ve özgüven anlaşılmalı ki henüz siyasi elitlerimizin kafasında yeterince yer etmemiş görünüyor. Yukarıdaki ifadeler İsrail için de geçerli: 2006 yılındaki Lübnan savaşı ve 2008 yılındaki Gazze saldırısı, İsrail'in iddia ettiği kadar güçlü olmadığını göstermiştir. Ayrıca İsrail'in siyasi gücünde de son yıllarda önemli bir artış olmadığını gözlemlemekteyiz.

Türkiyenin bize şu an vermekte olduğu dersin özeti şu: Merşuiyetini halka olan güveninden ve ona yönelik desteğinden alan bir liderlik, istikbar ve böbürlenmenin mücessem varlığına karşı olur da bir gün meydan okumak isterse, ihtiyaçları olan gücü buradan devşirebilirler. Ancak bu durum, bizi böylesine endişeli ve korku dolu birileri haline getirenlerle ilgili ciddi bir sorgulamayı beraberinde gerektirmektedir ki bu da Türkiye'nin yaptıklarına kıskançlık ve hasetle bakmamıza yol açmaktadır. Şu anki arzumuz ise bir gün Türkiye'nin verdiği mesajın liderlerimiz tarafından algılanması ve Türkleri kendimize örnek almamızdır.

Kaynak: El Cezire, 8 Eylül 2011

Dünya Bülteni için çeviren: Faruk İbrahimoglu

PALMER RAPORU VE İSRAIL'İN KUYRUĞUNA TAKILAN CHP

Levent Baştürk

1- Palmer-Uribe raporu bazılarının iddia ettiği gibi, İsrail'in etkide bulunması ya da Türkiye'nin uluslararası kurumlarla iletişim beceriksizliği yüzünden mi daha çok İsrail'in tezlerini destekler şekilde çıkmıştır? Rapor Türkiye aleyhine hukuki sonuçlar doğurdu mu?

Palmer-Uribe Paneli tarafından hazırlanmış olan raporun belli açılardan İsrail lehine bir rapor olacağı başından Palmer ve Uribe isimleri açıklandığında belliydi. **Eski Kolombiya Devlet Başkanı Alvaro Uribe Velez yönetimi esnasında insan hakları ihlalleriyle bilinen bir kişidir.** Uribe'nin kirli cikinında, insan hakları savunucularının güvenlik görevlilerince yasadışı gözlemlenmesi ve taciz edilmesi, bir komşu ülkeye (Ekvator) karşı uluslararası hukuk ihlalleri, rüşvet ve her türlü ekonomik ve mali kokuşmuşluk, insanlığa karşı işlenen suçlar ve teröre karşı mücadele adı altında işlenmiş çok sayıda aşırılıklar yer almaktadır. Böyle bir insanın özünde bir insani eylem olan İsrail'in Gazze'ye karşı uyguladığı ablukayı kırma girişimine karşı işlenen suçu soruşturmaya atanması olabilecek en büyük garipliklerden biridir. **Uribe zamanına ait keşfedilen sadece bir kitlesel mezarda, yargısız infaz sonucu öldürülmüş yaklaşık 2000 kişinin cesedi bulunmuştur.** Uribe'nin Kolombiya'sı, dünyada İsrail ve Mısır'dan sonra en fazla Amerikan yardımı alan üçüncü ülke olduğu gibi, pek çok Amerikan üssüne de ev sahipliği yapmaktadır. İsrail ve Kolombiya arasında pek çok konuda tam bir fikir ve yaklaşım birliği olduğu gibi, iki haydut devlet arasında üst seviyeden askeri işbirliği de vardır. Son yıllarda, İsrail Kolombiya'ya en fazla silah ve askeri malzeme satan ülke olmuştur. Latin Amerikalılar arasında bu ülke "Latin Amerika'nın İsrail'i" olarak adlandırılmıştır. Ayrıca Uribe çeşitli Siyonist kuruluşların çeşitli ödülleriyle layık görülmüş bir isimdir. İsrail'e karşı duyduğu yakınlık herkes tarafından bilinmektedir.

Komisyonun dört üyesinden ikisi zaten Türkiye ve İsrail tarafından atanmıştır. Rapora daha çok damgasını vuracak olan eski **Yeni Zelanda Başbakanı Geoffrey Palmer** ile Alvaro Uribe'dir ve Uribe'nin pozisyonu başından bellidir. Eğer bir yönlendirme olmuşsa, bu Palmer üzerinde olmuş demektir. Palmer bir uluslararası hukuk uzmanı olarak komisyonun da başındadır. **Ancak 2010 yılının Eylül ayında Birleşmiş Milletler İnsan Hakları komisyonunun atamış olduğu veri toplama heyetinin hazırlamış olduğu**

raporda İsrail'in Mavi Marmara'ya olan saldırısı açıkça yasadışı bir saldırı olarak belirlenmiştir. Lakin Palmer Raporu, BM İnsan Hakları Komisyonunun raporunu hiç gözönüne almamıştır. Üstelik komisyon heyeti, iki ülkenin sağladığı belge ve raporların yanısıra 100 tane tanığın ifadesine basvurmuşken, Palmer heyeti sadece her iki ülkenin kendisine sağladıkları ile yetinmiştir.

Türkiye'nin konu üzerine hazırladığı rapor yanısıra pek çok delili de sunmuş olmasına rağmen, İsrail sadece kendi eyleminin hukuka uygun olduğunu savunan bir "bağımsız komisyon" raporunu Panele sunmuş ve delilleri ise kendine saklamıştır. **Palmer-Uribe raporu da zaten açıkça ulaştıkları sonuca, yeterince unsurun gözönüne alınmadan ve sadece Türkiye ve İsrail tarafından kendilerine sunulanla yetinilerek varıldığını ve bu yüzden hukuka ve gerçeklere dayalı kesin bir karar olmadığını ve sadece bir görüş olduğunu belirtir.**

Öte yandan Palmer-Uribe Paneli'nden önce kurulan BM İnsan Hakları Komisyonu veri toplama heyeti ile Türkiye tam anlamıyla işbirliği yapmışken, İsrail bu heyetle işbirliğini toptan reddetmiştir. Hal buyken, Palmer raporunda, hem hiç bir tanığın dinlenmediği, Panelin kendi değerlendireceği delilleri toplamağı ve sadece iki ülke tarafından sunulan delillerce yetinileceği söylenmesine rağmen, gemidekilerin İsrail askerlerine şiddete başvurduğunun ve bunun İsrail askerlerini kendilerini savunmaya ittiğini söylemesi ise, açıkça tarafgir bir tavır alındığının işaretidir. Bu başka tarafgirlik ise uluslararası konsensüse aykırı şekilde İsrail'in Gazze'ye uyguladığı ambargo ve ablukayı legal bulunması ve uluslararası sularda Mavi Marmara gemisini durdurmaya çalışmasını savunmasıdır.

Kısaca, Palmer'in şahsi üzerinde yönlendirme ve etkileme çabalarının söz konusu olduğunu iddia etmek mümkün olmakla beraber, Uribe'nin baştan pozisyonunun ne olduğu oldukça açıktır. Bu nedenle **Türkiye'nin baştan Panel üyelerinin tarafsızlığı konusunda yeterince titiz davranmadığını söylemek mümkündür.** Panel'in vardığı sonuçlara bakınca da, Türkiye'nin iletişimsizliği İsrail'in yönlendirmesinden de ziyade, **baştan bu Panel'in daha çok İsrail'i haklı çıkaran bir ara formül olarak düşünüldüğü bellidir.** Sonuçta çıkan metnin hukukiligiden ziyade kullanışlılığı kıstası göze

CHP deki değişimi, adeta kendi iç dinamiklerinden kaynaklanan bir dönüşümmüş gibi Batılı çevrelere izah eden, ama Deniz Baykal'ı başkanlıktan uzaklaştıran kaset skandalına hiç değinmeyen yazılarında, Çağaptay "eski CHP"-"yeni CHP" ve "eski Kemalizm"-"yeni Kemalizm" tasniflerine gider.

alınmış ve onun üzerinden İsrail lehine bir meşruiyet kurulmak istenmiştir.

2- Kemal Kılıçdaroğlu ve diğer CHP kurmaylarının Palmer Raporu sonrasındaki açıklamalarını nasıl karşılıyorsunuz?

İsterseniz bunun cevabını, biz “yeni” CHP’nin ABD’de pazarlamasını üstlenmiş Amerika’daki en güçlü İsrail lobisi olan **Amerikan İsrail Kamu İlişkileri Komitesi (AIPAC)**’nin düşünce kuruluşu olarak faaliyet gösteren Washington Enstitüsü (WINEP)’nde uzman sıfatıyla istihdam edilen Soner Çağaptay’ın 12 Haziran seçimleri öncesinde kaleme aldığı yazılarında izah ettiği düşüncelerinden yola çıkarak arayalım.(1) CHP’deki değişimi, adeta kendi iç dinamiklerinden kaynaklanan bir dönüşümmüş gibi Batılı çevrelere izah eden, ama Deniz Baykal’ı başkanlıktan uzaklaştıran kaset skandalına hiç değinmeyen yazılarında, Çağaptay “eski CHP”-“yeni CHP” ve “eski Kemalizm”-“yeni Kemalizm” tasniflerine gider. Çağaptay’a göre “Eski Kemalistlerin” idaresi altındaki gelişimini durdurmuş ve donmuş “eski CHP” Batı karşıtıdır ve katı laikçi-milliyetçi modernleşmeyi demokratikleşme ve halkın iradesine tercih etmektedir. “Yeni Kemalist” anlayışla yola çıkan “yeni CHP” fosilleşmiş bir siyasal yapıyı dinamik bir sosyal demokrat hareket haline dönüştürmeye başlamıştır. Kemal Kılıçdaroğlu’nun öncülüğünde yeni Kemalistler, AK Parti’nin Orta Dogu’daki din temelli ittifak arayışlarına karşı, kuvvetli bir Batı yanlısı tutum takınmışlardır ve AB(D) yanlısı bir tutum içine girmiştir.

Soner Çağaptay’ın gerçekliği yansıtmaktan ziyade, apaçık bir şekilde Yeni CHP’yi 12 Haziran seçimleri öncesinde ABD’nde pazarlama amacını taşıyan yukarıda aktardığımız fikirleri bize bir proje ile karşı karşıya olduğumuzu gösterdiği gibi, bu projenin hazırlanmasında katkısı olan merkezlerin birisinin de adresini vermektedir. Deniz Baykal yönetimindeki Eski CHP’nin özellikle ABD, AB ve İsrail’le ilişkiler konusunda yukarıdaki tabloya tam olarak oturmadığı bir gerçektir. WINEP ve benzeri İsrail yanlısı ve neo-kon kuruluşların Türkiye’de 28 Şubat Sureci’nde başrolü oynayan aktörlerle olan işbirliği ve bu süreçte olan katkıları oldukça açık seçik bilinen bir gerçektir. WINEP o dönemde adeta o dönemin Genelkurmay İkinci Başkanı Çevik Bir’in ikinci adresi olmuştur. Aşırı sağcı ve emperyalist bir dış politika vizyonuna sahip olan bu kuruluşun “solcu, liberal ve sosyal demokrat Yeni CHP’nin pazarlanması” işinde rol üstlenmesi oldukça düşündürücüdür. İlişkinin boyutu pazarlamanın da ötesine gitmektedir. WINEP, bir zamanlar Çevik Bir’e ikinci adres olduğu gibi, şimdi de yeni CHP’nin kurmaylarının endamlarını göstermek için kullandığı bir araç olmuştur.

CHP’nin eski Genel Başkan Danışmanı ve şimdiki Genel Başkan Yardımcısı emekli Büyükelçi Faruk Logoğlu 22 Kasım 2010 yılında Washington’da Washington

Enstitüsü"nce düzenlenen "Türk-Amerikan Ortaklığını Yeniden Üretmek" konulu bir konferanstaki sunumda "Türkiye'nin ruhunu gösteren ve modern Türkiye'yi karakterize eden şeyin Türkiye'nin ABD, İsrail, NATO ve AB ile olan ilişkileri olduğunu" söylemiştir. Ona göre Türkiye'nin ABD ile olan ilişkileri kaçınılmaz bir zorunluluk üzerine oturmaktadır ve İsrail"le ilişkiler sağlıklı olmadıkça ABD ile ilişkilerin sağlıklı bir zeminde götürülmesi de mümkün değildir. AB ile ilişkiler de Türkiye'de demokrasi ve laikliğin geleceği açısından çok büyük önem taşımaktadır.

28 Mart 2010'da yine Washington Enstitüsü"nde yapılan bir konuşmada, CHP Genel Başkan Yardımcısı Osman Korutürk, yeni CHP'nin dış politika vizyonunu anlattığı konuşmasında Logoğlu'nun ifade ettiği görüşleri tekrarlamıştır. Daha da ilginç, gerek heyet olarak yurtdışında yaptıkları görüşmelerde gerekse Türkiye'de medyaya yapılan açıklamalarda yeni CHP'nin dış politika kurmayları Washington Enstitüsü merkezli olarak başlatılan ve Türkiye-İsrail ilişkilerinin iyice gerilmesi neticesinde bütün Batı medyasında görülmeye başlayan "eksen kayması" tartışmalarını tescil ettiler ve hatta "eksen değişmesi" kavramını tedavüle soktular. 2011 yılının Mart ayında Washington'a gönderilen CHP heyeti yine aynı görüşleri tekrarladı ve bu arada Washington Enstitüsü"nde de bir konuşma yapmayı ihmal etmediler ve her buldukları ortamda İsrail"le ilişkileri onarma sözü verdiler. Kemal Kılıçdaroğlu da aynı fikirleri Avrupa gezisi esnasında tekrarladı.

Bu kısa açıklamamız gösteriyor ki, Palmer Raporu sonrasında CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ile Genel Başkan Yardımcısı Faruk Logoğlu'nun AK Parti hükümetinin İsrail politikasını kinamaları ve rapor öncesi ve sonrasında İsrail"le yaşanan gerginlikten hükümeti sorumlu tutmaları bir tesadüf değil, Deniz Baykal"ın CHP Genel Başkanlığını kaset operasyonu sonucu kaybetmesinden sonra ortaya çıkan yeni sürecin bir parçasıdır.

(1) Bu konuda ayrıntılı bilgi için, daha önce Mercek Akdeniz'de yayınlanmış olan "Yeni CHP" Bir Amerikan Projesi midir?" başlıklı makaleme bakabilirsiniz: <http://siyaset-toplum.blogspot.com/2011/06/yeni-chp-bir-amerikan-projesi-midir.html>

İSRAIL VE TÜRKİYE - YOLLARI AYIRMASI ZOR - Gabriel Mitchell

Palmer Raporu'nun (31 Mayıs 2010'da menfur "Filo Hadisesi" etrafındaki olayları özetleyen) sonuçları Türk-İsrail ilişkileri tabutuna çakılan bir başka çivi oldu. Modern Türkiye'nin tarihi ve gelişmesiyle ilgili bir öğrenci olarak ben, Türk hükümetinin davranışından dehşete düştüm: Hükümet filoyu destekledi ve İsrail'i özre zorlamak için defalarca, ucuz teşebbüslerde bulundu.

Bununla beraber, bir İsraili ve Siyonist olarak ben ülkemle gurur duyar ve meşru müdafaa hakkımız olduğuna inanırken, hiç şüphem yok ki bu dış politika kabusu İsrail'e hem kısa hem uzun dönemde mali ve stratejik açıdan pahalıya mal olacak ve muhtemelen acı tatlı bir aşk macerasının da son bulduğuna işaret edecek.

1990'larda Türk-İsrail ilişkilerinde bir yerde "Aşk İlişkisi" olarak ifade edilen beklenmedik bir stratejik ve ekonomik büyüme dönemi yaşandı. Bununla beraber, çoğu ilişkide olduğu gibi bu ilişki de çeşitli sebeplerle daha başlangıcından sona ermeye mahkumdu. 90'larda Türk hükümeti ve ordusu gerçekte, onlarca yıldır giderek daha muhafazakar ve dindar olan halkı hiç temsil etmiyordu. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) 2002'de seçimi kazanması, belki de cumhuriyetin kurulmasından bu yana ilk kez bir çoğunluk partisinin gerçekten halkın değerleri ve ahlaki pusulasını yansıttığına işaret ediyordu. Belki İsraililer Antalya ve Bodrum gibi tatil yerlerinde tatil yaptılar ama iki ülke hükümetleri arasındaki yakın ilişki, nadiren vatandaşları arasındaki hissiyatı yansıttı. İsrail'in eski Türkiye büyükelçisi Alon Liel, sık sık Türk halkında İsrail'in Filistinlilere yönelik politikasına karşı olan hissiyattan kaynaklanan gergin dönemler olduğunu ifade etti.

Bitmeye mahkum aşk ilişkisi benzetmesinde hiçbir aşık, kendi ailesinin gönlünü kazanmayı başaramadı. Bu da hep gelecekte gönül yaraları olacağına işaret etti.

Her iki tarafta da ayrılığın kökenindeki sebeplerle ilgili olarak farklı rivayetler var. İsraili uzmanlar son anlaşmazlığın kaynağı olarak Türkiye Başbakanı ve AKP'nin başkanı Recep Tayyip Erdoğan ve AKP'nin Müslüman köklerine işaret ediyorlar. Türkler ise buna, suçlanması gerekenin, İsrail'in Filistinlilere yönelik giderek artan saldırgan tutumu olduğunu dile getirerek karşılık veriyorlar. İki ülke arasındaki ayrılıklar 2008-2009'daki Dökme Kurşun Operasyonu sırasında zirve noktaya ulaştı. İsrail'in önceden Türklere haber vermeden Hamas'a askeri saldırı başlatma kararı, "Aşk İlişkisi"nin bittiği ve Davos Dünya Ekonomik Forumu'nda gözler önünde sahnelenen keskin bir tartışmaya dönüştüğü

an oldu. Müttefik ve dost olduğu farz edilen Türkiye için sadece Filistinlilerin ölümü değil İsrail tarafından kendilerine karşı sergilenen bu görünürdeki saygısızlık Erdoğan ve seçmenlerini öfkelenmişti. Haberleşmedeki aksaklık, ilişkilerin bozulmasının bir numaralı sebebiydi. İsrail (Olmert) hükümeti de yazılı olmayan bir kuralı ihlal etmişti. Kısa bir süre sonra da Davos'ta Türkler de bunu takip etti.

Türkiye ve İsrail ilişkilerinin dönüm noktasında olduğunu biliyorlardı ama iki taraf da öpüşüp barışmama konusunda çok inatçıydı. Meseleyi orada bırakmak yerine bunlar, her fırsatta birbirlerine anlaşmazlıklarının giderilmediğini hatırlatan sivri iğneler batırmaktan geri kalmadılar. Türkiye'de "Ayrılık" (anti-Semitik televizyon programı) yayımlanırken İsrail de Türkiye'nin İsrail büyükelçisi Ahmet Çelikkol'u azarladı. Türkiye, Gazze Filosu'nun hareket etmesine izin verdi, İsrail de gemilere seçkin komandolarını çıkardı. Kim bu acılı ayrılığın bir parçası değildi ki? İsrail ve Türkiye, ilişkilerini tamir etmeye direnirken meseleyi büsbütün sona erdirmekte de gönülsüzlük sergiledi. Bu da her iki tarafın ortak zemine ulaşma gücünü daha da zayıflattı.

Palmer Raporu, Gazze ablukasının gerçek statüsünü belirlemekten ziyade, ilişkileri tamir etmek için bir fırsattı. Maalesef ablukanın statüsüyle ilgili sonuç, aciz bir uluslararası kuruluşun manasız bir kararıyla bir Pirus zaferi oldu. BM'nin kararını yere göğe koyamayanlar, İsrail'in, daha önce İsrail'i insanlığa karşı suç işlemekle suçlayan benzer komitelerin kararlarını birçok kez reddettiğini unutuyorlar. Türkiye de raporu reddetti ve şimdi ablukanın meşruiyeti meselesini Lahey'e götürüyor.

Hayal kırıklığına uğrayan ve boşanmak için mahkemelere giden aşıklar gibi İsrail ve Türkiye de yanlışları düzeltmek yerine puan kazanmak ve "haklı olmak"la daha fazla ilgilidir.

Öyleyse ilişkide gerçekten kötü giden neydi? Onlarca yıldır Ortadoğu'da sessiz bir rol oynayan Türkiye, bölgeyle, özellikle de Arap komşularıyla yeniden bütünleşmeye karar verdi. Batı'yla ilişkilerin peşinde koşan önceki Kemalist rejimlerden zekice bir şekilde farklı olarak AKP'nin dış politikası, dini ve siyasi felsefe konusunda önyargılı olmaksızın her yöne ulaşıyor. Artık Türkiye için en önemli olan şey, ekonomik istikrar ve süper güç statüsü elde etmektir. Bunu da geleneksel rakipleriyle barış yaparak başarmayı amaçladı. Bununla beraber Türkiye'nin "sıfır sorun" yaklaşımında Arap Baharı dolayısıyla önemli aksamlar yaşandı. Bunun sonucunda, Türkiye'nin İsrail'le ilişkileri de zarar gördü.

BM'nin kararını yere göğe koyamayanlar, İsrail'in, daha önce İsrail'i insanlığa karşı suç işlemekle suçlayan benzer komitelerin kararlarını birçok kez reddettiğini unutuyorlar.

Türkiye'nin bu gayeler için çabaları birkaç sene hiç aksamadan devam ederken Türkler, uluslararası ortamın sürekli değiştiğini unutmuş göründüler.

Daha önemlisi, aracı rolü oynamak, bölge ve dünya istikrarının gelişmesi için devletin menfaatlerini bir kenara koymaya gönüllü olmayı gerektiren hassas bir iştir. Türkiye'nin Libya, İsrail ve Suriye'ye yönelik birbiriyle çelişen tepkileri, mükemmel bir siyasi felsefe tatbik etmenin ne kadar zor bir iş olduğunu gösteriyor. AKP dostluğun karmaşık anlamını ancak şimdi öğreniyor. Kuruluşundan bu yana solo sanatçı olan İsrail ise bir dostluğu kaybetme pahasına olsa bile ahlaki prensiplerine sıkı sıkıya bağlıdır.

Şüphe yok ki hem İsrail hem Türkiye ıstırap çekecek. Değişen Ortadoğu'da bildiğiniz bir şeytan bilmediğiniz bir şeytandan çok daha iyidir. Bölgesel istikrarsızlığın ve küresel iktisadi çalkalanmanın olduğu bir dönemde bir dostu kaybetmek, sağduyulu diplomasi ve gerçekçi politikaya aykırıdır.

Dış politikasını "komşularla sıfır sorun" ilkesi üzerine inşa eden Türkiye, son 10 yılda çok farklı ülkelere ulaşmış ve ağını genişletmiş olabilir ama hiçbiri İsrail'in iktisadi, teknolojik ve askeri dinamizm terkinin yerini tutamaz. Bununla beraber, İsrail için de Şlomo Avineri'nin, İsraililerin gelecek stratejik endişelerin hatırına "dişlerini sıkmaları ve doğru şeyi yapmaları" gerektiği tavsiyesine uymakla kazanacağı çok az şey vardır. Türkiye'nin kaybı, 2008'de Dökme Kurşun Operasyonu'nu yapmaya karar verdiği zaman Olmert hükümetinin meydana gelmesini önlemesi gereken bir şeydi. Son olarak, özellikle ABD'nin bölgede önemli oyuncular olarak kabul ettiği iki ülkeyle meselenin nasıl üstesinden geleceği tartışılırken bu durumun Ortadoğu'da kalıcı bir etkisi olacaktır. Türkiye ve İsrail arasında tehlikeleri göze alma politikası fiilen ABD'yi de içine alacaktır. Aynen geçen sene Steven Cook'un Foreign Policy'deki makalesinde belirttiği gibi. Yazıda Türkiye de bölgesel rakip olarak kabul ediliyor.

Çoğu kişi Mavi Marmara'da olanlar için Türkiye'nin İsrail'in özrünü asla kabul etmeyeceğini, AKP'nin niyetinin hep İsrail'le Türkiye arasındaki ilişkiyi sabote etmek olduğunu haykıracaktır. Bununla beraber bu iddialar, bir ilişkide ilk kuralın "önce özür dile, sonra görüşelim" olduğunu

öğrenecek olan şımarık aşğın abartılı öfke nöbetleridir. İsrail belki silahına sarıldığı ve dostluktan önce pozisyonunu müdafaa ettiği bilgisiyle rahatlamış olabilir ama yine de boşanıp ayrılmaktan dolayı endişeli olması gerekiyor.

Kaynak: The Jerusalem Post, 10 Eylül 2011

Dünya Bülteni için çeviren: Emin Arvas

TÜRKİYE-İSRAİL SOĞUK SAVAŞI

Henry J. Barkey

Türk hükümeti Cuma günü İsrail'e Soğuk Savaş ilan etti. İsrail büyükelçisini kovdu, İsrail'le diplomatik ilişkileri ikinci Kâtip düzeyine indirdi ve askeri ilişkileri iptal etti. Bu krizin Doğu Akdeniz'in istikrarı ve Obama yönetimi adına sonuçları can yakıcıdır. Erdoğan hükümeti iki yıldır ima ettiği bir şeyi artık açıkça söylüyor: Washington iki müttefikten birini seçmeli: Ankara ya da Jerusalem.

Arap Baharı bilhassa da Suriye'deki olaylar ve Amerika'nın Irak'tan çekilecek olması Türkiye'ye emsalsiz bir önem attetti. Doğrusu, Türklerin İsrail politikasını ilan ettikleri gün Washington'ın hakkında çoktandır feryad ettiği füze savunma sistemi radarlarının kurulması için yeşil ışık yakmaları da tesadüf değildir.

İsrail ve Türkiye arasındaki bu diplomatik kriz bir yıldan daha fazla bir süredir içten içe kaynamaktaydı. İsrail güçlerinin, Türklerin liderliğindeki bir filonun Gazze ablukasını yarma çabasını önleme teşebbüsünden beri iki ülke karşılıklı olarak birbirlerini suçluyorlar. Mevcut kördüğüm, bir bozulma sürecinin doruk noktasıdır ve ilişkileri bir zamanlar çığır açıcı ve stratejik diyerek göklere çıkarılan iki ülkeyi birbirine hasım yapmaktadır.

İsrail'in 2008 yılı sonlarında Gazze'ye hücum etmesinden sonra AK Parti hükümeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın suratu asıldı. Erdoğan, Gazze'ye yönelik eli kulağındaki saldırıdan sadece dört gün önce Ankara'yı ziyaret eden o zamanın İsrail başbakanı Ehud Olmert'in kendisini bilgilendirmemesine bozuldu. Türk himayesinde kayda değer ilerleme sağlayan İsrail-Suriye müzakereleri Gazze saldırısının bir sonucu olarak sona erdi ve önemli bir yarma harekâtı olduğunu düşündüğü şeyden Erdoğan'ı mahrum bıraktı.

Erdoğan, Gazze hâdisesinden sonra İsviçre'de düzenlenen yıllık Davos toplantılarında İsrail devlet başkanı Şimon Peres'i - paradokstur, Türkiye'nin en büyük destekçisiydi - alenen fırçaladı. Davos'tan sonra Türkiye'de kahraman olarak karşılanan Erdoğan, İsrail'e karşı söyleminin sertliğini çarpıcı biçimde artırdı. Türkiye Başbakanı dillere destan Arap sokaklarının en popüler lideri oldu.

Sonra da Mavi Marmara hâdisesi yaşandı: İsraililer operasyonu yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Filoyu örgütleyen Türk grubu hakkındaki kamuya açık bilgileri önemsemедiler ve daha önemlidir, ciddi bir eğitim yahut doğru istihbarat olmaksızın güç gön-

dermeye tavassut ettiler. Sonuç olarak da gemiye çıkan İsraililer direnişle karşılandı ve panik halde ateş açtılar. Verilen hükümdeki ikinci berbat hatanın ipucu: İsrail hükümeti, hazırlıksız askerleri âdeta tuzak denilecek bir şeye göndermesinin hata olduğu gerçeğiyle yüzleşmek yerine [kavga için] adam topladı. Fiyaskonun çapına ve muhtemel neticelerine bakınca, sorumluların cezalandırılmış olması gerekirdi. Böyle bir şey olmadı tabii ki ve hiç kimse işini kaybetmedi.

Türkiye özür ve tazminatta ısrar edince İsrail'in kamuoyu kanaatini kazanma yarışını kaybettiği hatta Gazze ambargosunu gevşetmeye mecbur kalabileceği ortaya çıktı. Hiçbir

İsrail'in kamuoyu kanaatini kazanma yarışını kaybettiği hatta Gazze ambargosunu gevşetmeye mecbur kalabileceği ortaya çıktı. Hiçbir hata yapmadığı bulgusuna ulaşan Netanyahu hükümeti reddetti.

hata yapmadığı bulgusuna ulaşan Netanyahu hükümeti reddetti. Her iki ülke iç siyaseti bir uzlaşmanın ortaya çıkmasını önleyecek gibi duruyorsa şayet [bilinmeli ki] gerçekte sorunu çözmek için yüzyüze tartışmalar dâhil gözlerden ırak yoğun diplomatik çabalar vardı. BM, her iki ülke aralarındaki farklılıkları vaziyeti kurtararak yamayıp kapatsın diye Palmer Komisyonunu kurdu. New York Times'a sızdırılan komisyon raporu İsraililerin aşırı güç kullandığını fakat Gazze ambargosunun yasal olduğunu tespit etti.

İsrail tarafında ise sertlik yanlısı dışişleri bakanı Avigdor Lieberman müzakere edilmiş bir sonucun ortaya çıkmasını her virajda engelleyeme çalıştı. Türkler de eğilmez bir duruş sergileyerek İsraililerin özür dilemesini kolaylaştırmamış oldular. Anladığım kadarıyla, 2010 Aralık ayında her iki taraf da bir mutabakata varmak üzereydiler. İsrail özür dileyecek ve tazminat ödeyecekti. Ancak Jerusalem İsrail'in meşru müdaafa üzere hareket ettiğinin anlaşmaya derc edilmesini istedi. Türkler ikinci şarta rıza göstermediler ve pazarlık çöktü. Bu virajın alınmasını önlemek için gözü dönmüş halde çalışan pek çok kişi oldu her iki taraftan da; kendilerini berbat şekilde mutsuz ve morarmış hissetmeliler.

Türkiye, asıl krizin başlamasından sonra aradan geçen bir yıl zarfında taktiklerini bahse değer ölçüde değiştirmiş gibi görünüyor. Ankara sırf İsrail'le ilgili olarak değil Ortadoğu'nun geri kalanı için de şoför koltuğunda olduğunu düşünüyor. Bölge liderliği adına yapılmış bir hamledir bu. Türkler Gazze ambargosu öncesine dönülmesini - İsrail'in kabullen/e/meyeceği bir şeydi - şart olarak ileri sürmek sûretiyle özür talebinin ötesine geçtiler. Bu şart, dile getirmeleri şöyle dursun, daha önce hiçbir bölge hükümetinin asla tasavvur etmediği bir şeydir. Erdoğan böyle yapmakla bir kez daha bölgenin muhayyilesini harekete geçirdi.

Erdoğan için sırf ülke dışında değil ülke içinde de kazan-kazan durumudur bu. İsrail’le olan kriz - Türk anayasa sisteminde yapılması lazım gelen bakım işlerine başlarken– Erdoğan’ın anlatıyı değiştirmesine yardım etti (anayasanın Kürt taleplerine denkleştirilmesi gerekiyor ama doksan yıllık cumhuriyet tarihine aykırı olduğu için son derece güç bir şey de olacak). İsrail krizi, sıcak söylemin de gösterdiği üzere, birdenbire kolayca faaliyete geçirilebilecek mükemmel bir tezat karakterdir.

Tarihi, hissi ve realpolitik mülahazalar bakımından İsrail, Washington’da siyasi hattın her iki yakasından da büyük destek gören en yakın müttefiklerden biri olmuştur. Krizin derinleşmesi, Beyaz Saray’ı Kongre’yle karşı karşıya bile getirebilir. Türklerin ümit ettikleri sonuçlardan biri de bu olabilir. Netanyahu hükümetinin liderlik yoksunluğu ve bencilliği hakkında cevap vermesi gereken çok şey var. Fakat Washington Türk niyetlerini ve amaçlarını doğru bir şekilde okumadı ve dolayısıyla da olayların bu şekilde gelişmesini engellemedi. Nereden bakılırsa bakılsın Amerikan diplomasinin bir başarısızlığıdır bu öyle ki en yakın iki müttefiki arasında sürekli tampon olarak hareket etmek zorunda kalacaktır.

Kaynak: National Interest, 10 Eylül 2011
Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

TÜRKİYE VE MİSİR'LA KRİZ, İSRAİL İÇİN SİYASİ TSUNAMIDIR

Aluf Benn

İsrail hakkında Arap Baharı'nın yol açtığı endişeler, bu hafta protestocular Kahire'de İsrail büyükelçiliğine girip İsrailli diplomatları ülkeden kovunca bir realite oldu.

Elçilik personelinin, Başkan Obama'nın müdahalesi sonucu özel bir IAF uçağıyla acilen tahliyesi, tamamen 1979'da İran'daki İslam Devrimi'ni hatırlattı. Hüsnü Mübarek rejiminin devrilmesinden yedi ay sonra Mısırlı protestocular, Mısır'la doğu komşusu arasında barışın sembolü olan İsrail bayraklarını 31 sene sonra paramparça ettiler. Bayrak gönderdeki yerine yakın bir zamanda geri dönmeyecek gibi görünüyor.

İsrail-Mısır barış anlaşmasının çöküşünü yazacak tarihçiler, hikayelerine Mübarek rejiminin, hükümetin yavaş yavaş Sina Yarımadası üzerindeki kontrolünü kaybetmeye başladığı ve çölü silah kaçakçılığı, insan kaçakçılığı ve Afrikalı mülteciler için terk edilmiş bir hudut bölgesi haline getirdiği son seneleriyle başlayacaklar.

Mısır ordusunu Sina'dan çıkararak askerden arındırma anlaşmaları İsrail'in Gazze Şeridi'nden çekilmesiyle yavaş yavaş aşındı. Bu aşınma son birkaç aydır keskin bir şekilde hızlandı. Mısır birçok kez bölgede düzen ve güvenliğin sağlanması için sınır boyuna "geçici" olarak daha fazla asker ve silah yerleştirmeyi rica etti ve buna izin aldı.

Mısırlılar için bu, barış anlaşmasıyla kendisine getirilen sınırlamaları atlatmak ve Süveyş Kanalı'yla Negev çölü arasındaki tampon bölgede egemenliklerini yeniden tam olarak ele geçirmek için bir fırsat oldu.

70'lerde barış anlaşmaları imzalandığı zaman Mısır ordusunun Sina'daki mevcudiyeti büyük bir güvenlik tehdidi olarak duruyordu. Şimdi, Mısır askerleri ehven-i şer ve sınır boyunca daha büyük siyasi ve güvenlik boşluğu tehdidine bir çare olarak görünüyorlar.

Başbakan Binyamin Netanyahu, Sina Yarımadası'nın, silahlar ve İsrail topraklarına yönelik füze rampalarıyla dolu, Gazze Şeridi'nin büyük bir versiyonu olmasından endişe ediyor. İsrail'in Mısır sınırı boyunca inşa ettiği çit, teröristler ve mültecilerin sınırdan içeri girmelerini önlemeyi amaçlayan rutin güvenlik tedbirleri alma gayesindedir. İsrail, diğer taraftan kaynaklanacak stratejik tehlikelerin üstesinden gelebilecek.

"Elçilik krizi", Eilat yolunda İsrailli sivillere yapılan terör saldırısının hemen sonrasında

çıkan sınır çatışması esnasında beş Mısır askerinin 18 ağustosta öldürülmesinin akabinde patlak verdi.

Rejim değişikliğindeki yavaş ilerleyişten hayal kırıklığına uğrayan Tahrir protestocuları ve Mısırlı siyasetçiler, öfkelerini Kahire’de en nefret edilen hedefe, İsrail Büyükelçiliği’ne yönelttiler. Savunma Bakanı Ehud Barak’ın üzüntü ifade eden açıklaması ve İsrail’in olayın soruşturulmasında Mısır’la iş birliği sözü vermesi Mısır halkının ilgisini çekmedi.

Protestolar devam etti. İsrail’in Türkiye büyükelçisinin benzer gerekçelerle (geçen sene ki Gazze filosunda Türk vatandaşlarının gemide öldürülmesinden kaynaklanan öfke) Ankara’dan kovulmasından bir hafta sonra İsrail’in Mısır büyükelçisi de Kahire’den çıkarıldı. Tek fark, Türkiye’de ilişkilerin seviyesini düşürmeyi hükümet başlatırken Mısır’da yöneticilerin arzusu hilafına bunu halk yaptı.

Netanyahu ve hükümeti, hep milli ideallere olan değişmeyen bağlılıklarıyla övündüler. Başbakan da vatandaşlarını öldürdükleri için Türklerden özür dilemeyi reddetmekte haklı olduğuna kaniydi. Onun bakış açısına göre, Arap alemi İsrail’in eylemlerini dikkatle inceliyordu, bu yüzden Türkiye’den özür dilenmesi, affedilmez bir zayıflık ifadesi olarak yorumlanırdı.

Ama Netanyahu’nun hoşnutsuzluğu sadece özrü reddetmekten ibaret değildi. Türkiye’yle olan ihtilafı yatıştırmaya teşebbüs etmek yerine İsrail, Ankara’yla tehlikeli bir savaşın içine sürükleniyordu.

Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, bundan sonra Gazze’ye gönderilecek filolara Türk donanmasının da refakat edeceği tehdidinde bulundu. Netanyahu da buna kalabalık bir medya ordusuyla bir İsrail donanma üssünü ziyaret ederek karşılık verdi. Netanyahu’yu sürekli sağdan kuşatan Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman da açıkça Türkiye’nin Hamas’a olan desteğini dengelemek üzere İsrail’in isyancı Kürt örgüt PKK’ya yardım etmesi önerisinde bulundu.

Netanyahu ve Lieberman medyanın kahramanlarıdır. Ama zor zaman da görülüyor ki İsrail’in Mısır üzerinde doğrudan bir etkisi yoktur. Bu yüzden Netanyahu, elçilik çalışanlarının tahliyesi için en büyük muhalifi Obama’dan yardım istemek zorunda kalıyor. Bir kez daha net olarak görülüyor ki, İsrail ABD’nin yardımı olmadan idare edemez.

Mısırlılar için bu, barış anlaşmasıyla kendisine getirilen sınırlamaları atlatmak ve Süveyş Kanalı’yla Negev çölü arasındaki tampon bölgede egemenliklerini yeniden tam olarak ele geçirmek için bir fırsat oldu.

Netanyahu şimdi İsrail'i Suudi Arabistan ve diğer Körfez Ülkeleri'yle yakınlaştırmayı ümit ediyor. Keza Netanyahu, o bölgede Arap Baharı meydana gelmesi ihtimalini önlemeye çalışıyor. Netanyahu Batı'da da Yunanistan, Bulgaristan ve Romanya'yla bağları kuvvetlendirerek Türkiye'nin tekerine çomak sokmaya çalışıyor. Balkanlar'ı ziyareti sırasında ona, Osmanlı İmparatorluğu tarafından öldürülen milli kahramanlarının fotoğraf ve heykelleri gösterildi. Dostluk için gerçek bir temel.

Bunlar züğürt tesellileridir. Ehud Barak'ın önceden gördüğü siyasi tsunami, BM'de tek taraflı olarak Filistin devleti ilanı öncesinde gerçek oldu. İsrail; İran, Türkiye ve Mısır'a karşı tecrit edilmiş halde kaldı. Bu ülkeler geçmişte İsrail'in yakın müttefikleriydi. Netanyahu, Arap Baharı ayaklanmalarının kader olduğuna ve bunun, yerinde sağlam durma dışında İsrail'e yapacak pek bir şey bırakmadığına inanıyor.

İsrail, Mübarek'in düşüşünü önleyemediği gibi Erdoğan'ın yükselişini de önleyemez. Aynı şekilde İran'ın nükleer silah programını da durduramaz. Amerikan süpergücünün düşüşü Netanyahu'nun hatası değil. Ama o, bahsi geçen gelişmelerde anlaşmazlığı azaltacak bir şey de yapmadı. Onun yönetiminde İsrail'in siyasi ve stratejik açıdan konumu eskiye göre çok daha kötüdür.

Kaynak: Haaretz, 12 Eylül 2011

Dünya Bülteni için çeviren: Emin Arvas

YALNIZLAŞAN İSRAİL VE ABD İLİŞKİLERİ

Levent Baştürk

Bugüne kadar İsrail'in Orta Doğu'nun kabadayısı gibi hareket etmesindeki en büyük etken Soğuk Savaş yıllarından beri, İsrail'in bölgedeki varlığını kendi çıkarlarını korumak açısından bir gereklilik olarak gören ABD'nin ona verdiği destektir. Amerikan desteğini pekiştiren bir diğer unsur da İsrail-Amerikan ittifakının Amerika'nın bölgedeki diğer ittifaklarıyla pekiştirilip İsrail'e payanda haline getirilmesiydi. Bu çerçevede, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, 1979'a kadar İran ve 1980-1991 yılları arasında Irak ile olan ilişkiler önemli rol oynadı.

2003'de yapılan müdahale ile Irak tekrar bu destek sistemine dahil edilmek istendi; ama Amerikan'ın kartlarını yanlış oynaması istediği sonucu tam olarak doğurmadı. Irak'ın Kuzey'deki Kürt özerk yönetimi İsrail'le yakın ilişkiler kurmakla birlikte, Irak'ın merkezi yönetimi bir ittifak zinciri içine dahil edilemedi; ama şimdilik, Amerikan varlığı sayesinde bir başağrısı olma özelliği taşıyor. Ancak ilerisi için, İran'ın Irak'taki kaçınılmaz etkisi sonucu, İsrail'i rahatsız eden bir durum ortaya çıktı denilebilir.

Lakin Türkiye'de AK Parti'nin iktidara gelmesi bölgenin yeni gelişmelere gebe olduğunun sinyallerini verdi ve İsrail ve İsrail dışındaki Siyonist çevreler bu gelişmeyi doğru gözlemledi. AK Parti hükümeti İsrail'le olan ilişkileri sorgulamadığı halde, bazı konularda eski hükümetlerden biraz farklı davranmaya başlaması İsrail yanlısı çevrelerden 2004 yılından başlayarak AK Parti'ye yönelik bir medya kampanyasının da başlamasına yol açtı. 2004 yılında, Ankara'nın Kudüs ile askeri ve savunma anlaşmalarından yavaş yavaş çekileceği ve bu çerçevede helikopter, insansız uçak ve tank alımına yönelik ihalelerden İsrail'in dışlanacağı iddialarının gündeme gelmesi ilk tepkilerin gelmesine neden oldu. Ayrıca Kuzey Irak'da İsrail ajanlarının at koşturuyor olduğunun haberlerinin Ankara'da yankı bulması ve AK Parti hükümetinin bu konuda endişelerini dile getirmesi İsraili yetkililerde hosnutsuzluğa yol açtı.

İlaveten Hamas lideri Şeyh Yasin'in Mart 2004'de öldürülmesinin ve Mayıs 2004'de Filistinli halka karşı yapılan operasyonların Başbakan Erdoğan tarafından "devlet terörizmi" olarak nitelendirilmesi İsrailiileri rahatsız etmişti. Bundan başka, Mayıs sonunda Türk hükümetinin büyükelçisini danışmalar için geçici olarak çağırması ve Başbakan Erdoğan'ın, İsrail Ulaştırma Bakanı Joseph Paritzky ile görüşmesinde kendisine iletilen

resmi Kudüs davetini reddetmesi İsrail ve İsrail yanlısı Amerikan basınında boy göstermeye başlayan eleştirilerin değindiği hususlar arasında yar aldı.

2004 yılı itibariyle başlayan İsrail'in Türkiye hakkındaki hoşnutsuzluğu, ileriki yıllarda Türkiye'nin artan eleştirileriyle daha da artmış ve bu hoşnutsuzluk AK Parti hükümetinin aleyhine yazılanların daha da artmasını sağlamıştı. 2005 yılından başlayarak Türkiye'de şeriat tehlikesi ve Türkiye'nin Batı ittifakından ayrıldığı söylentileri daha sıklıkla AK Parti hükümeti aleyhine yazılan yazılarda dile getirilmeye başladı.

Davos'ta Erdoğan'ın Peres'e karşı yapmış olduğu çıkış bölge halkı tarafından, halktan desteğini almış bir liderle diktatörler arasındaki fark olarak bir algının doğmasına yol açtı.

Ve 2009'da Davos bir dönüm noktası oldu. Davos'ta Erdoğan'ın Peres'e karşı yapmış olduğu çıkış bölge halkı tarafından, halktan desteğini almış bir liderle diktatörler arasındaki fark olarak bir algının doğmasına yol açtı. Mavi Marmara olayı sonrasındaki Türkiye'nin dik duruşu bu algıyı daha da perçinledi. Bu durum sadece Erdoğan'ı Arap dünyasında dik duruşun sembolü yapmakla kalmadı, aynı zamanda halkın iradesine dayalı bir yönetimin dış politikada daha onurlu bir davranışı sergileyeceğinin bir işareti olarak belleklerde yer etti. Diktatör Arap liderlerinden böyle bir tavır görülüyordu; çünkü onlar kendilerini halklarına karşı değil, bağımlı oldukları dış güçlere karşı sorumlu görüyor ve onların çıkarlarını kollamak için halklarını eziyorlardı.

Bir yerde Erdoğan'ın bu tavrı ve duruşu Arap Baharı dediğimiz gelişmeye katalizör etkisi olan faktörlerden biri oldu. İsrail aslında bu gelişmeyi doğru bir şekilde gördü; ama bu gelişmeye karşı yanlış politikada ısrar etti. AK Parti'nin Ordu'nun sistem içindeki rolünü olması gereken yere çekmek için olan her türlü girişimi AK Parti aleyhine olan pro-İsrail yayınlarda, Türkiye'de laikliğin gerilemesi ve adım adım seriye doğru ilerlenmesi olarak yorumlandı. Bu gelişmenin bölgesel bir yansıması olabileceğini düşünemedi ve bu gelişmenin önüne AK Parti aleyhine uluslararası bir kamuoyu baskısı oluşturmakla geçebileceğini sandı. Bu bağlamda, Türkiye içinde AK Partisi'ne muhalif çevreler adeta kışkırtıldı ve onlara "harekete geçerseniz dışarıda kendinize destek bulacaksınız" imajı verildi. Tabii ki, bu çabaların içinde olanların başında 28 Şubat sürecinde ismini bol bol duyduğumuz Amerika'daki en güçlü İsrail lobisi olan Amerikan İsrail Kamu İlişkileri Komitesi (AIPAC)'nin düşünce kuruluşu olarak faaliyet gösteren Washington Enstitüsü (WINEP) geliyordu.

İsrail'in AK Partisi özelinde benimsediği yanlış bölge siyaseti, 2010-11 yıllarında daha

acı bir faturayı çıkardı önüne. Hiç beklenmeyen ve umulmayan şekilde Tunus'taki bir kıvılcım bir anda bütün bölgede bir yangına dönüştü. Bugün olduğumuz noktadan duruma bakınca bölgede taşların yerinden oynadığını görmekteyiz. Orta Doğu yeni baştan şekilleniyor ve yapılıyor. Herkesi hazırlıksız yakalayan Arap isyanlarını, tabii ki başta Amerika olmak üzere Batı kendi çıkarlarına uygun şekilde şekillendirmeye çabalamakta.

Lakin, yeni konjokturde İsrail, Washington'un bölgedeki çıkarları açısından eskisi gibi ise yarar değil; aksine engelleyici bir faktör olarak işlev görüyor. İsrail yürüttüğü yanlış siyaset yüzünden ABD de bölgede İsrail gibi gitgide yalnızlaşma tehlikesine maruz kalma ihtimalini taşıyor. Bu açıdan Mübarek döneminde yüzde 30 civarında olan Amerikan popülaritesinin yüzde beşe düşmüş olmasını dikkatli değerlendirmek gerekmektedir. İsraili yöneticiler ne dünyanın ne de bölgenin değiştiğini kabul etmiyorlar ve Soğuk Savaş şartlarının geçerliğini kaybettiğinin farkında olmadıkları için hata üstüne hata yapıyorlar.

Nitekim Arap ayaklanmaları baş gösterdiğinde İsrail bundan hiç hoşnut olmadığı gibi, bu durumun İsrail aleyhine olduğunu İsraili yetkililer açıkça dile getirdiler. Ve hatta Amerikan yönetimi Mubarek'in arkasında durmadığı ve onu çekilmeye zorladığı ve bu nedenle de İsrail'in güvenliğini tehlikeye soktuğu için su anki İsrail hükümetini destekleyen sağcı İsrail basınında açıkça eleştirildi. Ve hatta Obama'nın 2009 yılında yapmış olduğu Kahire konuşması yerden yere vuruldu ve bu ayaklanmaların kıvılcımı olarak gösterildi.

Palmer Raporu'nun büyük ölçüde İsrail lehine çıkmasının sağlanmasına rağmen, Rapor açıklandıktan sonra Türkiye'nin aldığı sert tavır karşısında, İsrail'e ihtiyacı olan destek verilmedi. Rapor'un açıklanması öncesinde Mısır'la Sina'daki beş Mısır askerinin İsrail saldırısı sonucu öldürülmesi ile yaşanan sorun Türkiye'nin Rapor'a tepkisinden sonra yeni boyut kazandı. İsrail'e karşı Mısır hükümetinin halkın beklentilerini karşılayan bir şekilde tepki vermemesinin ardından gelen Türkiye'nin İsrail'e karşı aldığı tavır, Mısır halkı için tekrar bir katalizör görevi gördü ve İsrail elçiliğinin galeyana gelen halk tarafından basılması sonucunu doğurdu. Ve Mısır hükümeti şunu açıkça gördü ki, halkın iradesini hiçe sayarak bundan böyle İsrail'le ilişkileri eskisi gibi sürdürebilmek imkansızdır. Aslında Mısır'ın askeri yönetimi bu mesajı ayaklanmanın ilk anlarından itibaren almış ve ona göre de İsrail politikasında kısmı bir revizyona gitmişti. Ancak

İsrail'in AK Partisi özelinde benimsediği yanlış bölge siyaseti, 2010-11 yıllarında daha acı bir faturayı çıkardı önüne. Hiç beklenmeyen ve umulmayan şekilde Tunus'taki bir kıvılcım bir anda bütün bölgede bir yangına dönüştü.

Sina olayından sonra halkın tepkisi, Mısır askeri yönetiminin Mübarek sonrası İsrail politikasıyla tatmin olunmadığını açıkça gösterdi.

Artık İsrail ABD için taşınması güç bir yüke dönüşüyor... Bundan böyle ABD'nin İsrail'i bölgede sırtında taşıyabilmesi için müttefikler bulabilmesi hiç de kolay olmayacak... ABD'nin hala çok iyi müttefiki olmaya devam eden Suudilerin bile eski tavırlarını sürdürmesini beklemek bu şartlar altında oldukça güç olacaktır. ABD İsrail'e kayıtsız şartsız destek siyasetinden vazgeçmediği takdirde bölgedeki çıkarlarını tümünden koruyamama gibi bir tehlike ile karşı karşıya kalacaktır. Herşeye rağmen su soru yine de karşımızda geçerli bir soru olarak duruyor: ABD yönetimi İsrail'e arka çıkma politikasını sürdürmek uğruna kendi çıkarlarından vaz geçebilir mi?

Bir defa, hala Batı ittifak sistemi içinde yer almasına rağmen, Türkiye güçlenen ekonomisi ve kazandığı özgüveniyle bölgede kendi milli çıkarlarını ön planda tutarak "daha bağımsız" bir dış politikaya yönelmiş durumda içinde bulunduğumuz şartlarda. Tabii ki, füze kalkanı olayında gördüğümüz gibi, bazı ittifak yükümlülüklerini yerine getirmek zorunda kaldığı gibi, ittifaktan çıkmaya da şimdilik niyeti yok. Ama öte yandan açıkça kendisinin Batı ittifak sisteminin dışında çıkarları da olduğunun ve bunları gerçekleştirmeye çalışacağıının işaretini vermiş durumda.

Mısır'da meydana gelen halk ayaklanması sonucu su an iktidardaki askeri idareden yönetimi devralacak ve muhtemelen askeri vesayet altında kalacak olan sivil yönetim tam anlamıyla demokratik bir karakter taşımayacak olsa da yeni Mısır'ın eskisine göre daha demokratik bir yapıya sahip olacağını söylemek mümkün. Mısır'da varolacak bir "asgari demokrasi" bile bu ülkeyi yönetenlerin İsrail'le ilişkilerini eski gibi sürdürmelerini imkansız kılacaktır.

Mısır ve Türkiye'nin İsrail'in yanında olmadığı bir Orta Doğu denkleminde Ürdün'ün de İsrail'le eskisi gibi yağlı ballı ilişkiler sürdürmesi mümkün olmayacaktır. İsrail'in düşmanymış pozlarına yatıp 1973'den beri İsrail'in en güvenli sınırlarını oluşturan Suriye'de olabilecek bir değişimin de İsrail'i ne ile karşı karşıya getireceği şimdilik belli değil; ama tahmin etmek hiç de zor değil. Bütün bunlara Filistin Yönetimi'nin Birleşmiş Milletler Genel Kurul'unda bağımsız devlet olarak tanınma çabasının büyük çoğunlukla destekleneceğini eklersek İsrail'in aynı zamanda bütün dünya tarafından yalnızlığa itildiğini görüyoruz. Başa geldiğinden beri adeta Obama Yönetimini de hiçe sayarak habire yeni yerleşmelerin inşası için elinden gelen maksimum çabayı gösteren Netanyahu hükümeti zaten azgın olan İsrail'in azgınlık standartlarını bir kaç misline katlayan tavrıyla aslında İsrail aleyhine olan süreci bir yerde hızlandırmış oldu.

Bu aşamadan sonra ABD'nin de kayıtsız şartsız İsrail'i desteğe devam etmesi için en az İsrail yönetimi kadar geleceği okuyamıyor olması gerekiyor. Her ne kadar ABD BM'de İsrail'i Filistin'in bağımsızlığına karşı destekleyecek olduğunu açıklamış olsa da, Amerika'yi hem yerleşmeler, hem Filistin sorununun çözümünde yan çizen tavır ve hem de Türkiye'nin Mavi Marmara sorununa bir çözüm için anlaşma masasına oturmuş olmasına rağmen İsrail hükümetinin görüşmeler esnasında varılan anlaşmayı bile hiçe sayması artık İsrail için Amerika nezdinde de denizin bittigininin işaretlerini oluşturmaktadır.

Dünya Bülteni, 12 Eylül 2011

TÜRKİYE'YE DAYAK, İSRAIL'E KIYAK!

Fevzi Öztürk

Son yıllardaki siyasi ve ekonomik performansına rağmen bir türlü kredi notu artırılmayan Türkiye'ye yapılan haksızlık ayyuka çıkmış durumda.

Üç söz sahibi uluslararası kredi derecelendirme kurumundan biri olan Standart and Poor's'un (S&P), İsrail'in notunu yatırım yapılabilir seviyeye yükseltmesi bu kadarda olmaz dedirtti.

Geçtiğimiz günlerde ABD'nin 94 yıl aradan sonra ülke notunu indiren ve önceki dönemlerde de ABD ekonomisi hakkında çok sert açıklamalar yapan S&P, Türkiye'nin de aralarında olduğu gelişen ülke ekonomilerinin notunu artırmada oldukça cimri davranırken, İsrail'e ise oldukça bonkör davrandı.

İsrail ekonomisi tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşıyor. Orta sınıf vatandaşlar son iki aydır yaşam koşullarını protesto ederken, geçtiğimiz cumartesi protesto gösterilerine katılanların sayısının yarım milyon civarında olduğu tahmin ediliyor.

Bölgesinde ve dünyada her geçen gün biraz daha yalnızlığa sürüklenen "terör devleti" İsrail, kendi vatandaşlarıyla da arasını açmış durumda. Gelir dağılımında çarpıklığın olduğu ülkede son dönemde ekonomik kriz nedeniyle toplu işten çıkarmalar ve bazı firmalar tarafından yüzde 25'lere varan maaş kesintileri, artan yüksek vergiler ve enflasyon karşısında ücretlerin erimesi orta sınıf vatandaşları son derece rahatsız ediyor. İşte bu rahatsızlık, İsrail devleti tarihinde görülmemiş kalabalık kitlelerin sokaklara çıkıp protesto etmelerine neden oluyor.

Dünya kamuoyunun gerilen Türkiye-İsrail ilişkilerine ve İsrail ekonomisinin içinde bulunduğu olumsuz duruma kulak kestiği bir noktada; uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu S&P, İsrail'in „A“ olan uzun vadeli kredi notunu bir basamak yükselterek „A+“ya çıkardı, not görünümünü ise „durağan“ olarak belirledi.

S&P, İsrail'in notunun artırılmasında; ülke ekonomisinde görülen güçlü büyüme ve makro ekonomik konularda ihtiyatlı yönetiminin etkili olduğu, İsrail'in borçlarını azaltma konusunda güvenilir bir yolda olduğu, Akdeniz'de bulunan petrol yatağına atıfta bulunarak ülkenin petrol üretiminin ekonomik kapasitesini iyileştireceğini belirtti.

Söz konusu İsrail ise gerisi teferruattır

S&P'nin İsrail'in notunu yükseltmesi tamamen bir dayanışma örneğidir. S&P'nin not artırımı operasyonu; ekonomik krizle mücadele etmek zorunda kalan, borsası her geçen gün değer kaybeden, büyük halk kitlerinin sokaklarda protesto gösterilerinde bulunduğu ve her geçen gün uluslararası arenada yalnızlaşan İsrail'den sermaye kaçışının (Yahudi sermayesi de dâhil) önlenmesine yönelik atılan bir adımdır.

Onun içindir ki; İsrail Maliye Bakanı Youval Steinitz ve İsrail Merkez Bankası Başkanı Stanley Fischer, haberin hemen ardından, sığağı sığağına yaptıkları açıklamalarda; S&P'nin kararından duydukları memnuniyeti dile getirdiler...

Türkiye hakkında her fırsatta siyasal riskten dem vuran kredi derecelendirme kurumlarına rağmen, S&P'nin bölgede sürekli çatışma halinde olan İsrail için siyasal riski ön plana çıkarmaması manidardır, çifte standarttır...

Hâlbuki Türkiye ekonomisi verilerinin İsrail ekonomisinden oldukça iyi olmasına rağmen ülke notu artırılmıyor. Bir türlü "yatırım yapılabilir" ülke notuna kavuşamayan Türkiye'ye uluslararası şirketler ve fonlar mevzuatları gereği yatırım yapamıyor. Çünkü birçok büyük şirketin ve yatırım fonunun mevzuatında yatırım yapılacak ülkeler kriterinde bu derecelendirme şirketlerinin vermiş oldukları "yatırım yapılabilir" ülke notunun olması şart koşuluyor.

Türkiye'den çok daha kötü durumdaki İsrail yatırım yapılabilir ülke konumunda iken, Türkiye'ye halen bu fonlar ve şirketler sermaye sokamıyor. Dolayısıyla Türkiye hazinesi katlanması gerekenden daha yüksek faiz oranları ile borçlanmış oluyor.

Her ne kadar uluslararası finans çevrelerinde Türkiye ekonomisinin iyi yolda olduğuna dair genel kanaat güçlü olsa da, iş bu kredi derecelendirme kurumlarının ülkeler hakkında deklare ettikleri notlarda bitiyor.

Uluslararası ölçekte ekonomistlerle yapılan en son anketten; Türkiye'nin notunun yanlış olduğuna dair çıkan sonuç bile bu durumu değiştiremiyor. Dünyaca ünlü finans dergisi Euromoney'nin yaptığı ankete katılan 250'den fazla ekonomist Türkiye'nin kredi notunun şu anda yanlış hesaplandığını ve ülke notunun "yatırım yapılabilir" düzeyde olması gerektiğini söyledi.

Türkiye ekonomisi verilerinin İsrail ekonomisinden oldukça iyi olmasına rağmen ülke notu artırılmıyor. Bir türlü "yatırım yapılabilir" ülke notuna kavuşamayan Türkiye'ye uluslararası şirketler ve fonlar mevzuatları gereği yatırım yapamıyor.

Kredi derecelendirme kurumlarının Türkiye’ye nasıl haksızlık ettiğine “Türkiye ve kredi derecelendirme kurumları” başlıklı yazımızda değinmiştik. Türkiye’nin devam eden bu haksızlık nedeniyle katlanmak zorunda olduğu maliyetler halen devam etmektedir.

Sözde uluslararası bağımsız kuruluşlar (Birleşmiş Milletler) gibi kredi derecelendirme şirketi S&P’de; “söz konusu İsrail ise gerisi teferruattır” düsturu ile hareket ettiğini bir kez daha göstermiştir.

Yarım milyon vatandaşının ekonomik yaşam şartlarını protesto ettiği ve tüm makro ekonomik verileri Türkiye’den kötü olan İsrail’e verilen bu anlamsız kredi notu finansal alanda yapılan bariz bir kıyakçılıktır...

Dünya Bülteni, 12 Eylül 2011

PALMER RAPORUNUN HUKUKİ KUSURLARI

Richard Falk ve Phyllis Bennis

İsrail komandolarının Gazze'ye insani yardım taşıyan bir gemide dokuz kişiyi öldürüp pek çok kişiyi yaraladığı geçen yılki ölümcül filo hadisesi hakkında yayınlanan son BM raporu Eylül başında yayınlandı ve çokça tartışmaya yol açtı. Rapor İsrail'in Mavi Marmara'daki güç kullanımını ve gemide gözaltına alınan kişilere yaptığı muameleyi aşırı ve mantıksız buluyor. Adli tıp delillerinin en az yedi kişinin kafa veya göğüsten vurulduğuna, beş kişiye yakın mesafeden ateş edildiğine işaret ettiğini kabul ve itiraf ediyor ve İsrail'in dokuz kişiyi nasıl öldürdüğü hakkında hesap vermeyi reddettiğini teslim ediyor. Tel Aviv'e hadise sırasında hayatını kaybeden sekiz Türk ve bir Amerikalının ailelerine, ciddi şekilde yaralanan kişilere, hadise sonrasında İsrail'de gözaltındayken hırpalanan, kameraları, cep telefonları ve değerli eşyalarına el konulan yolculara tazminat ödeme çağrısı yapıyor.

Fevkalade dar tutulan soruşturma komisyonu güvenilirlikten yoksundur. Başındaki kişi eski Yeni Zelanda başbakanı ve uluslararası çevre hukuku uzmanı Geoffrey Palmer'di. Hayret-i muciptir, bağımsız diğer üyesi ise komisyon başkan yardımcısı olan Kolombiya eski devlet başkanıydı. Devlet başkanıken Uluslararası Af Örgütü gibi insan hakları savunucularını fare olarak anan, İsrail'le mümkün olan en yakın şekilde ilişki kurma ve İsrail'i savunma arayışında olan İnsan hakları ihlalcisi Alvaro Uribe böylesi bir görev için son derece yakışsız bir kişidir. Panelde Türkiye ve İsrail'in atadığı iki üye daha vardı ve her ikisi de rapora tarafgir muhalefet şerhi düştüler.

Dolayısıyla, dikkate şayan eksikliklerine rağmen, raporun İsrail politikalarına bilhassa da İsrail'in Filistin'le ilgili meseleleri ele alırken aşırı ve mantıksız güç kullanmaya iflah olmaz bağımlılığına yönelik eleştirileri halen onaylıyor olması hassaten önemlidir. Ancak Palmer Komisyonu uluslararası hukuk bakış açısından ciddi ölçüde kusurludur. Raporun en kayda değer bulgusu en tehlikeli ve hukuki bakımdan en şüpheli olanı şu hükmüdür: 2007 ortalarından bu yana yürürlükte olan İsrail'in Gazze ablukası, orada yaşayan 1.5 milyon insana ciddi şekilde zarar veriyor olmasına rağmen meşru müdafaa eylemidir.

Rapor, en başta Hamas bağlantılı Filistinli militanların İsrail'e fırlattığı yasa dışı roketler

2007 ortalarından bu yana yürürlükte olan İsrail'in Gazze ablukası, orada yaşayan 1.5 milyon insana ciddi şekilde zarar veriyor olmasına rağmen meşru müdafaa eylemidir.

üzerinde kayda değer ölçüde duruyor ve “bu şiddet eylemlerini durdurmak, İsrail’in halkını koruması için gerekli bir adımdır” diye uygun bir şekilde kaydediyor. Fakat bu, koruyucu eyleme gerekçe oluştururken, uluslararası hukuka uygun geçerli bir meşru müdafaa iddiasına zemin oluşturmaz.

Rapor, 2009 Gazze saldırısından bu yana Hamas’ın tektarafı olarak ateşkes uyguladığı gerçeğini büsbütün göz ardı ediyor. İsrail-Filistin arasında daha önce 2008 Temmuz’unda bir ateşkes ilan edilmiş ve roket saldırıları durmuştu ta ki İsrail aynı yılın Kasım ayında ölümcül Gazze saldırısıyla ateşkesi yok edip bunun sonrasında da 27 Aralık 2008’de Kurşun Dökme Operasyonunu başlatana dek. Palmer raporu, abluka ve güç kullanımının

Evrensel İnsan Hakları Bildirgesine göre her insan tekinin ülke içinde ve ülkeler arasında hareket özgürlüğü vardır ancak İsrail’in Gazze kuşatması dört yıldan daha fazla bir süredir Gazzelilerin bu kalabalık, fakirleştirilmiş topraklardan ayrılma hakkını ve yabancı ziyaretçilerin hatta aile üyelerinin Gazze’ye giriş hakkını inkâr ediyor.

alternatifi olan bu ateşkeslerin konuyla ilgisini hesaba katmaksızın meşru müdafaa gibi merkezi bir meselede hukuki bakımdan ikna edici olamaz. “Ateşkes” kelimesinin 105 sayfalık belgede görülmemesi İsrail yanlıları hâriç raporun hiç kimseye inandırıcı gelmeyişinin nedenini de vurgular. İsrail, tesirli olduğunu göstermiş olan diplomasiyi denemek yerine tüm deniz taşıtlarının Gazze’ye ulaşmasını engelleyen, askeri kuşatma tesis eden, açık hava hapishanesi hükmünde işgal altında yaşayan kadın, çocuk erkek tüm Gazzelileri zalimce hapseden deniz ablukasına bel bağladı (Gazze nüfusunun yüzde 50’den fazlası 15 yaşın altındadır). Böylesi bir abluka, toplu cezalandırmanın devasa ve aralıksız süren bir örneğidir ki Dördüncü Cenevre Sözleşmesi’nin 33’ncü maddesinde tartışmasız bir

şekilde yasaklanmıştır. Filonun ana amacı, vahim şekilde ihtiyaç duyulan insani yardım mallarını, tıbbi cihazları Gazze hastanelerine ve kliniklerine ulaştırmaktı. Fakat ikinci önemli amacı hukuk dışı ablukaya meydan okumak, kuşatmayı sonlandırmak ve Gazze halkının haklarını korumaktı. Evrensel İnsan Hakları Bildirgesine göre her insan tekinin ülke içinde ve ülkeler arasında hareket özgürlüğü vardır ancak İsrail’in Gazze kuşatması dört yıldan daha fazla bir süredir Gazzelilerin bu kalabalık, fakirleştirilmiş topraklardan ayrılma hakkını ve yabancı ziyaretçilerin hatta aile üyelerinin Gazze’ye giriş hakkını inkâr ediyor. Tüm toprak sınırları kapalıyken ve BM, komşu devletler defalarca ama beyhude yere İsrail’e işgal altındaki halka karşı mükellefiyetlerini yerine getirmesi çağrısından fazlasını yapmaya gönülsüzlerken, filo hareketi Gazze kuşatmasının ve ablukasının cürüm teşkil ettiğini ifşa etmenin barışçıl ve güçlü bir yoluydu.

Hadisenin asli niteliğini gözden kaybetmemeliyiz. İsrail bir gece yarısı insani bir filoyla uluslararası sularda denizden saldırdı; filodaki altı gemi uluslararası sulara açılmadan evvel içinde hiçbir silahın olmadığından emin olmak için bir dizi Avrupa ülkesinde liman yetkilileri ve polis tarafından incelendi ve limandan ayrılmalarından itibaren izlemeye alındılar. İsrail güvenliği adına saldırı düzenlenmesi ne makuldü ne de gerekliydi.

İsrail'in Gazze'deki çaresiz sivil halka karşı deniz ablukasına müsaade edilmesi - Palmer Komisyonunu savaş nedeni olarak kabul etmektedir – ve sonra BM tarafından bunun "yasal" diye kabul edilmesine bakınca, küre çapında hukukun üstünlüğü ve yeryüzünün en savunmasız ve en çok incitilen halkının esenliği adına üzücü bir gündür.

Kaynak: Kişisel blogu, 13 Eylül 2011
Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

> DÜBAM YUVARLAK MASA TOPLANTILARI

İNSANLIK VE LEVİATHAN KARŞI KARŞIYA TÜRKİYE-İSRAİL İLİŞKİLERİ

> 2011 EYLÜL
DÜNYA BÜLTENİ ARAŞTIRMA MASASI

DÜBAM Yayınları
Küresel İletişim Merkezi
Barbaros Bulvarı, Balmumcu / Beşiktaş
Tel: (0212) 274 80 21 – 274 80 22
www.dunyabulteni.net

